

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHIJNDODE

N° 2303

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Schijndode

HOOFDSTUK I

EEN GEVAARLIJKE TOESTAND

Dat Raffles de lente, benevens een groot deel van de zomer te Parijs doorbracht, had tweërlei redenen, waarvan er althans een zeer goed bekend is aan de Parijse politie. Weliswaar heeft men van die wetenschap niet al het voordeel kunnen trekken, dat ervan gehoopt werd hoewel zij aan de andere kant toch ook niet te klagen heeft, daar in het begin van het bewuste jaar een zeer gevaarlijk misdadiger kon worden ingerekend. De andere redenen gingen de politie volstrekt niet aan, en wij vermelden ze dan ook slechts volledigheidshalve, daar zij in geen rechtstreeks verband staan met de plannen, welke Raffles destijds koesterde ten opzichte van een man, die hij als zijn doodsvijand had leren beschouwen. De voornaamste van die nevenmotieven was wel, dat hij een van zijn manpaanden, van wals die hij zich

heel veel voorstelde, wilde laten deelnemen aan de beroemde wedren te Auteuil hetzelfde evenement op sportgebied, als een modeshow van Dior, op het gebied van Koningin Mode voor de dames.

Op het tijdstip, waarop ons verhaal een aanvang neemt, waren de gedachten van Raffles echter bij heel andere zaken dan bij King Richard, de driejarige hengst, die hij over een paar weken naar Frankrijk wilde doen overbrengen om daar te acclimatiseren.

Het was nog vroeg in de ochtend, toen Raffles, Brand en Henderson zwiingend bijeen stonden in een der kamers van het kleine huis in Battignolle, hetwelk Raffles reeds jaren geleden gekocht had, en waar zich juist in die nacht een eilendig drama had afgespeeld, dat aan een menselijk wezen het jonge leven had gekost.

Op vijf passen afstand van hen op een divan uitgestrekt, lag het lijk van een nog jonge, knappe vrouw, met een trek van dodelijke ontzetting nog op het marmerbleke gelaat.

Een laken was over haar uitgespreid, hetwelk tot aan de kin was opgetrokken.

Flauwtjes begon het daglicht door te dringen in de kamer, die zoëven het tooneel was geweest van een afschuwelijk voorval.

Een raam stond open, en de frisse ochtendwind deed zacht een der tulen gordijnen naar binnen bollen.

— Zou je niet eens proberen, of ze nog te redden is? zei Brand met een klank van ontzetting en het diepste medelijden in zijn stem, ofschoon hij heel goed wist, dat diezelfde vrouw, die daar nu roerloos en bleek rustte in de armen van de dood, nog slechts enkele minuten tevoren zijn enige, onmisbare vriend Raffles naar het leven had gestaan, in dienst van dezelfde misdadiger, van wie wij hierboven reeds gewaagden.

Terwijl Raffles zich hoofdschuddend, langzaam naar de divan begaf, wel wetend dat iedere menselijke hulp hier vruchteloos was, liet Brand zich op een stoel neerzinken en aan zijn gedachten voorbij gaan alles wat er in de laatste week was voorgevallen: een aaneenschakeling van noodlottige gebeurtenissen, die plotseling en onverwacht een einde schenen te zullen maken aan de betrekkelijke rust, waarin de drie mannen tot op dat ogenblik te Parijs hadden verkeerd, dat wil zeggen, sinds de Griek Kyriapoulos ten tonele was verschenen.

Hij zag die Griek weer voor zich, met zijn smal, benig gelaat, zijn groenachtig fonkelende ogen en zijn katachtige gebaren, zoals hij hem voor het eerst zag in een berucht wijnhuis niet ver van de Hallen, waarheen de Griek zich had begeven teneinde een smokkelhandel in cocaine af te sluiten. Door een toeval was Raffles achter deze zaak gekomen, hij en zijn vriend hadden het wijnhuis aan de achterzijde weten binnen te dringen, en waren er in een aangrenzend vertrek getuigen van, hoe de kerels, die de cocaine hadden moeten afgeven, de Griek wilden aanvallen, teneinde hem

zijn geld afhandig te maken.

Twee zwaargebouwde helpers, zijn lijfwacht en ongetwijfeld beroepsboksers, waren de man met de groene ogen te hulp geschoten, en deze had kunnen ontkomen, maar niet zo snel of Henderson, buiten op post staande, had hem weten te volgen, en op die wijze zijn woonplaats ontdekt: een prachtig, oud huis in Auteuil, dicht bij de oever van de Seine gelegen.

En dit was als het ware de aanvang geweest van een reeks avonturen, die Raffles bijna het leven hadden gekost.

Hij was erin geslaagd, het huis van Kyriapoulos binnen te dringen onder een vermomming, maar reeds die eerste keer bleek hij de sluwheid van zijn tegenstander te hebben onderschat. Zijn vermomming was doorzien en voor hij zich had kunnen verzetten, kwam hij terecht in een der kelders van het huis, en in het binnenste van een elektrische oven, waarin hij tot as zou zijn verpulverd, wanneer Brand en Henderson hem niet bijtijds te hulp waren geschoten, en hem gewond, bloedend, bijna bewusteloos uit de oven hadden weten te redden.

De Griek op zijn beurt had even later de verblijfplaats van Raffles weten te ontdekken, een klein, afgelegen huisje in Battignolle, waarbij hij zich had bediend van de hulp van een knappe, jonge vrouw, die zogenaamd een ongeluk kreeg vlak voor het huis en daarop naar binnen was gedragen, teneinde 's nachts toegang te krijgen en Raffles en zijn helpers te kunnen vermoorden.

Maar ook ditmaal waren Kyriapoulos betrekkingen faliekant uitgekomen.

Het onverbidde noodlot had de hand uitgestrekt naar zijn helpster, en haar dodelijk getroffen met het wapen, dat hij zelf had gesmeed.

Want Raffles had, bij een nachtelijk bezoek aan het huis in Auteuil, waarbij hij en zijn beide makkers van de ene hinderlaag in de andere dreigden te vallen, tenslotte in een gemakkelijk te openen lade, hetgeen juist dadelijk zijn achterdocht wekte, een groot pak bankbiljetten gevonden, doortrokken van een zeer sterk en snel werkend vergif, dat zelfs bij eenvoudige aanraking met de

huid een dodelijke uitwerking had. Hij nam dit pakje bankbiljetten mee naar zijn huis, om daar naar de aard van het vergif te zoeken, sloot ze weg in een kastje dat in zijn laboratorium stond, en dat een glazen deur had en de vrouw, die zogenaamd zwaar gewond was, vond ze daar, enige minuten voor zij de deur voor Kyriapoulos zou openen. De ongelukkige was een vreselijke dood gestorven, voor Raffles hulp had kunnen bieden, of had kunnen beletten, dat zij de vergiftigde bankbiljetten aanraakte.

Kyriapoulos was toen reeds door haar binnengelaten. De moordzuchtige Griek was zelfs getuige van die afschuwelijke dood, en van de plotselinge verwarring wist hij gebruik te maken, door het raam te vluchten, en zich uit de voeten te maken voor iemand er aan had kunnen denken, hem na te gaan.

De toestand was dus nu zo, dat Raffles het huis kende van Kyriapoulos, en deze op zijn beurt wist, waar de mannen woonden, die hij als zijn ergste vijanden moest beschouwen, terwijl toch geen van beide partijen er voorlopig aan dacht, de politie bij deze worsteling te betrekken. Want zij wisten heel goed wat daarbij voor hen zelf op het spel stond. De politie zou natuurlijk naar getuigenissen vragen, en noch de Griek, noch Raffles konden die geven, zonder hun ware identiteit te verraden. Beiden hoopten zij, dat er zich nog wel eens een omstandigheid zou voordoen, waarin zij zonder gevaar voor hun eigen veiligheid, de tegenstander aan de politie zouden kunnen overleveren. Voor Raffles gold dit laatste echter in veel sterker mate dan voor Kyriapoulos, die er in de eerste plaats naar haakte, de man te vernietigen, die hem zo stoutmoedig in de weg was getreden, en wist, dat hij tot een van de rijkste en zeker de gevaarlijkste smokkelaars van allerlei verboden bedwelmingsmiddelen te Parijs behoorde.

Raffles keerde juist weer van de divan terug, en zei op zachte toon:

— Menselijke hulp kan hier niet meer baten, Charles. Zij is dood; het hart heeft opgehouden te kloppen.

— Weet je heel zeker, dat het geen schijndood kan zijn? Het is toch bekend

dat sommige vergiften een toestand in het leven roepen, die volkomen op de dood gelijkt, en het niettemin niet is.

Raffles schudde mismoedig het hoofd, en antwoordde:

— Dat is uitgesloten, Charles. Toen Kyriapoulos die bankbiljetten voor mij gereed legde, gebruikte hij immers een vergif dat mij moest doden, aanstonds, binnen vijf minuten.

— Waarom is dat zo zeker? Het kan wel zijn plan zijn geweest, je alleen maar tijdelijk bewusteloos te maken. Misschien hoopte hij wel, je naderhand weer tot bewustzijn te wekken, en je dan te dwingen, je kostbare geheimen te verraden nu hij eenmaal weet wie je bent.

Raffles had met een diepe rimpel in zijn voorhoofd toegelusterd, ging nogmaals naar de divan, waarop het meisje lag, lichtte een hand op die slap weer neerviel, en zei toen:

— Ik weet dat ik vruchteloze moeite ga doen, maar ik wil niet dat je later zult kunnen zeggen dat ik zelfs het onmogelijke onbeproefd heb gelaten. Maar ik zou in de eerste plaats de ware samenstelling moeten kennen van het vergif, en wij hebben nu waarlijk wel iets anders aan het hoofd. Wie weet waarschuwt de kerel in zijn woede de politie, en als die ons hier aantroef in gezelschap van die dode vrouw, dan zou ze ons met het volste recht kunnen verdenken van een zware misdaad.

— Begin althans met een inspuiting te geven van cafeïne, drong Brand aan. Ik zal intussen alles uit het laboratorium halen wat er nodig kan zijn. Laten wij tijdelijk naar het huis gaan dat je verleden week gehuurd hebt boven op Montmartre, en dat voldoende gemeubeld is om er althans een paar dagen te kunnen doorbrengen. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dit huis te verlaten, en daarin dat ongelukkige schepsel achter te laten. Noem het een dwaasheid, maar ik kan niet geloven, dat zij dood is.

— Ik zal doen wat je wenst, amice, ofschoon ik weet mij veel moeite vruchteloos op de hals te halen. James, ga de auto halen, en vlug, want over drie kwartier is het geheel licht, en dan moe-

ten wij daarginds zijn. Charles, pak het allernoodzakelijkste in. Wij mogen hier niet blijven. De grond brandt mij onder de voeten. Het is jammer dat wij dit huis moeten prijsgeven, althans voorlopig, dat ons van zoveel nut is geweest, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Die vervloekte Griek is in staat, iedere dag een andere aanslag op ons te beramen.

Binnen vijf minuten was alles klaar, en toen droegen Henderson en Raffles, de vrouw, nadat deze een insputting met cafeïne had gekregen, de trap af, door de kleine voortuin naar de auto.

De rit duurde ruim twintig minuten, en toen stopte de auto, door Henderson bestuurd, voor een van die oude huisjes bovenop de bekende heuvel, die nog niet gevallen zijn onder de hand van de sloper.

Brand sprong uit de nog niet geheel stilstaande auto, met de huissleutel reeds in de hand, en vlug en ongezien wisten hij en Raffles de vrouw binnen te dragen, terwijl Henderson aanstonds weer verder reed, om de auto ergens te gaan parkeren.

Toen hij een kwartier later terugkwam, vond hij Brand naast een ijzeren ledikant gezeten, waarop het lijk was neergelegd, terwijl Raffles bezig was in de als laboratorium ingerichte keuken, met de grootste voorzichtigheid de aard te onderzoeken van het vergif, waarin de dodende bankbiljetten waren gedrenkt.

Hiermede ging bijna een half uur heen en het was klaar dag, toen Raffles in de kamer verscheen met een klein flesje in de hand, hetwelk een vloeistof bevatte van een zwakgroene kleur.

— Wel? vroeg Brand vol spanning, het gelaat naar hem opheffend.

— Het is, zoals ik al vermoedde, een plantaardig vergif, Charles, antwoordde Raffles kortaf. Het werkt zeer snel, zoals je natuurlijk zelf wel gemerkt hebt, en het moet dodelijk zijn, tenzij de huid beschermd is door een of ander middel; ga eens wat op zij.

Brand was opgestaan, bleker dan gewoonlijk, en zag toe, hoe Raffles de hand van de vrouw oplichtte, ze aandachtig bekeek, en toen zei:

— Het komt mij voor, dat zij de handen voor het slapen gaan pleegt in te smeren met een of andere crème. Wie weet, neen, vraag mij niets, en laat mij begaan. Ik heb hier een middel, en ik zweer je, Charles, dat dit het enige is, wat nog redding zou kunnen brengen, als inderdaad het vergif slechts een sterk bedwelmende uitwerking heeft gehad.

Reeds had hij uit een klein etui een injectiespuitje genomen, dompelde het in de lichtgroene vloeistof, zoog het vol, ontblootte de arm van de vrouw tot aan de elleboog, drukte de scherpe punt in de witte huid, en perste een hoeveelheid van de vloeistof in de slagader.

Hij drukte het wondje behoedzaam dicht, na de injectiespuit te hebben teruggetrokken, keek een ogenblik naar het wit van de ogen der vrouw, stond toen hoofdschuddend op en zei:

— Wij zullen ons maar niet vleien met de hoop op een goede afloop, Charles. Laat haar nu een half uur alleen. Zijn er dan nog geen tekenen van leven te bespeuren, dan is zij verloren. In het tegenovergestelde geval zou zij haar leven aan jou te danken hebben, want als zij nog maar één uur in die toestand was gebleven, dan zou iedere poging om haar weer tot leven te wekken, bij voorbaat tot vruchteloosheid zijn gedoemd.

— Ik blijf bij haar, zei Brand kortaf. Maar ik zal je waarschuwen, zodra ik ook maar het minste spoor van leven bespeur.

De reus kon ongeveer een kwartier weg zijn, toen de deur werd opengeworpen van de keuken, waar Raffles zich ophield, bezig met het vernietigen van de dodelijke bankbiljetten en Brand met een hoge kleur op het gelaat en schitterende ogen op de drempel verscheen.

— Zij leeft, begon hij, onwillekeurig fluisterend. Zij heeft zoëven met de oogleden geknipperd, en haar adem gaat heel zwak.

HOOFDSTUK II

EEN BONDGENOTE

Raffles verliet aanstonds de keuken, waarvan hij de deur zorgvuldig sloot en volgde Brand naar het kleine vertrek, waar de vrouw in het ijzeren ledikant lag.

Een enkele blik was voldoende om te zien dat Brand zich niet had vergist.

Jacqueline leefde.

Raffles was op het bed togetreden, sterker ontroerd dan hij wilde laten blijken, toen hij de hand van Brand greep en zacht zei:

— Als zij blijft leven Charles, dan heeft zij dat aan jou te danken. Ik erken volmondig dat mijn haast om weg te komen uit het oude huis haar noodlottig zou zijn geworden zonder jouw aandringen.

— Ik ben blij dat ik je heb kunnen overhalen, sprak Brand eenvoudig. Het was een voorgevoel dat het mij ingaf.

Raffles had een stoel bij het bed getrokken, en keek met de grootste aandacht naar het witte gelaat, waarop heel langzaam wat kleur kwam.

Even vertrokken haar lippen krampachtig, alsof zij trachtte iets te zeggen, maar Raffles hief de hand op en zei:

— Gij moet niet proberen te spreken. Kunt gij horen wat ik zeg?

De jonge vrouw knipte alleen maar met de ogen, als om bevestigend te antwoorden.

Raffles voelde haar de pols, die nog uiterst zwak was, legde zijn hoofd op haar borst om naar de hartslag te luisteren, knikte haar bemoedigend toe, en zei toen:

— Ik zal een middel gereed maken, dat die dodelijke zwakte en die stijfheid der ledematen langzaam maar zeker zal genezen. Heb alleen maar wat geduld. Over een paar dagen zult gij wellicht reeds kunnen spreken, en uw hoofd bewegen.

En, voor ik het vergeet, als gij aan

uw leven hecht, dan hebt gij alle redenen om deze heer dankbaar te zijn, want hij was het die mij overhaalde u met ons mee te nemen en te trachten, u uit de schijndood te wekken. Kom mee, Charles.

De beide mannen verlieten de kamer, die nu een ziekenvertrek zou worden, na nog een blik te hebben geworpen op de jonge vrouw, die hen met haar ogen in het onbeweeglijke gezicht zolang mogelijk trachtte te volgen.

Zodra zij het huis weer voor zichzelf hadden, en verenigd waren in een klein vertrek op de eerste verdieping, dat Raffles als eetkamer had aangewezen, begon hij:

— Het is nu zaak, grote voorzichtigheid in acht te nemen, want wij zouden wel dwaas zijn en onverantwoordelijk handelen, als wij meenden, dat Kyriapoulos de strijd als verloren beschouwt. Integendeel, meer dan ooit zal hij alles in het werk stellen om ons spoor te hervinden, ook al houdt hij zich voorlopig op de achtergrond.

— Je gelooft dus niet dat hij zal terugkeren naar zijn huis in Auteuil?

— Dat moet dadelijk onderzocht worden, amice, maar ik denk niet dat hij zo onvoorzichtig zal zijn. Vermoedelijk neemt hij zijn intrek in een of ander hotel, tot de eerste storm een weinig bedaard is.

— Maar denk je niet dat hij de politie op ons huis in Battignolle af zal zenden?

— Misschien.

— Zal ik direct eens naar het huis in Auteuil gaan kijken, mylord? bood Henderson aan.

— Neen, James, zei Raffles, op besliste toon. Want jouw gestalte valt voor dergelijke ondernemingen te gauw in het oog. Ik zal je waarschijnlijk wel op een andere manier kunnen gebruiken. Dat

werkje zullen wij aan mijnheer Brand opdragen, die, behoorlijk vermomd, de zaken daarginds eens zal opnemen. Wat mij betreft, ik ga mij posteren in de buurt van ons huis in Battignolle, want ik wil weten wat daar geschiedt. En daar dit huis in geen geval alleen mag worden gelaten, zo zullen wij aan Henderson voorlopig de taak van huisbewaarder opdragen, totdat wij beiden zijn teruggekeerd.

Nadat de werkzaamheden aldus waren geregeld, verlieten Raffles en Brand het huis, na zich eerst nog eens te hebben overtuigd van de toestand van Jacqueline Duparc, en nadat Raffles haar niet zonder moeite een lepel van zijn medicijn tussen de lippen had gegoten.

Aan de voet van de heuvel van Montmartre namen zij afscheid van elkaar, en gingen ieder hun weg.

Een buslijn verbindt Battignolle met Montmartre, en Raffles behoefde dus slechts in een bus te springen, die hem binnen een kwartier tot dicht bij het kleine huis bracht, niet ver van de oude fortificaties.

Van zijn huis was niets meer over dan een puinhoop.

Hij kwam langzaam naderbij, terwijl hij nog nauwelijks zijn ogen kon geloven, totdat het hem onmogelijk was verder te gaan, daar een aantal politieagenten, die niet zonder moeite de oprindende menigte tegenhielden, een wijde kring had getrokken om wat eens zijn huis was geweest.

Hij keek eens rond, en ontwaarde al spoedig een winkelier uit de buurt, die hij herkende, en hoffelijk aansprak met de woorden:

— Kunt u mij ook zeggen, mijnheer, wat hier gebeurd is?

— Dat huis daar is vanmorgen heel in de vroegte ingestort, mijnheer, met een geweldige slag, antwoordde de winkelier hulpvaardig, en het was duidelijk te zien, dat hij eerder aan zichzelf zou hebben getwijfeld dan te geloven, dat die artiest met zijn verwarde, ongeknippte haren dezelfde man was, die gedurende een week dat huis had bewoond, en die er veeleer had uitgezien als een geleerde.

— Was het een ontploffing? vroeg Raffles verder.

— Dat moet wel, luidde het antwoord maar de politie begrijpt nog niet, waardoor het veroorzaakt kan zijn. De brandweer is er ook bij te pas gekomen.

— Hoe laat gebeurde het ongeveer?

— De zon was nog niet eens op, zegt de bakker bij ons in de straat, die juist aan het werk zou gaan, dus het moet wel heel vroeg zijn geweest.

Raffles bedacht met een huivering, dat de aanslag dan nauwelijks een kwartier nadat hij met zijn makkers en de vrouw het huis had verlaten, kon zijn gepleegd.

Hij had dus wel met een duivel in mensengedaante te doen.

Juist op dat ogenblik deed de ijverig snuffelende politie een ontdekking, die voor hem niet-nieuw was, daar hij ze wel verwachtte, maar die aan de politie zeker heel wat stof tot denken gaf.

Bij het wegruimen van het puin naast het huis, vond zij namelijk het verkoolde einde van een geleidingsdraad, omwonden met zijde van een donkere kleur, zodat die draad in de schemering onmogelijk te zien zou zijn.

Er was dus een aanslag gepleegd door een man, die zelf op een veilige afstand was blijven staan, want aan het andere einde van de elektrische draad had natuurlijk een helse machine bevestigd gezeten van zeer grote kracht.

Dit kon dus door de politie als vaststaand worden beschouwd. De vraag bleef nu slechts wie die aanslag gepleegd had, en met welk doel.

Om dit te weten te komen, zocht de politie met zoveel ijver, en werd zo snel en voorzichtig de grote hoop puin weggeruimd, waarschijnlijk in de veronderstelling dat men daaronder wel de lijken der bewoners zou vinden.

Raffles zag met een glimlach hoe door een commissaris van politie binnen de door de agenten afgezette kring verscheidene buurtbewoners werden ondervraagd, die hij zeer goed herkende.

De politie moest hier dus wel voor een raadsel staan, dat er niet gemakkelijker op zou worden, als men onder de puinhopen volstrekt niets of niemand vond.

Wat het huis zelf betreft, Raffles was vast voornemens, het te gelegener tijd te laten herbouwen, want het was een kostbaar bezit door de onderaardse, goed verborgen tunnel, die liep naar de ruïne van een klooster, onder de brede ringmuur door, die Parijs aan die zijde nog afsloot.

Een ogenblik vreesde Raffles, dat men bij de nasporingen misschien de geheime toegang tot die tunnel in de kelder zou vinden, maar hij hoopte dat de ont-ploffing haar vernielende werking niet zover zou hebben uitgestrekt.

Intussen moest die Griek dus wel op alles gerekend hebben, op alles zijn voorbereid.

Na zijn vlucht had hij ergens, waar, dat was onmogelijk uit te maken, die tijdbom, of helse machine gehaald, met alles wat er nodig was om die tot ont-ploffing te brengen, zeker in de hoop, dat zijn doodsvijand het huis niet direct zou kunnen of durven verlaten.

Nu, mijnheer Kyriapoulos, het wordt dus voor ons een strijd op leven en dood. Een van ons is blijkbaar te veel op dit ondermaanse, dat is duidelijk.

En na deze zelfbespiegeling te hebben gehouden, maakte Raffles rechtsomkeer, want hij begreep wel, dat hij hier thans niets meer te zoeken had.

De politie zou zijn taak wel overnemen.

Raffles bedacht dat hij nu een sterk wapen tegen de Griek in handen had, als de vent ooit in handen van de politie viel, en de vrouw, Jacqueline Duparc bereid zou zijn, tegen hem te getuigen. Dat laatste was echter volstrekt nog niet zeker, al hoopte Raffles vurig, dat de doorgestane, ontzettende schrik, de jonge vrouw tot andere gedachten zou hebben gebracht.

En toen ging hem ineens weer iets anders door het hoofd.

De Griek zou natuurlijk gauw genoeg uit de dagbladen vernemen, dat er geen spoor van enig menselijk overblijfsel was gevonden onder de puinhopen en hij zou zich natuurlijk de vraag stellen, wat er was gebeurd met zijn handlangster. Des te eerder zou hij dit doen,

daar hij zich vol verwondering moest afvragen, wat zijn vijanden wel bewogen kon hebben, zich te lasten met een lijk, hetwelk hun vlucht ten zeerste zou bemoeilijken.

Hij zelf kende natuurlijk beter dan iemand anders de samenstelling van het vergif dat hij gebruikt had, en kon dus weten, dat een laagje vet of crème op de huid uitgesmeerd, in staat kon zijn de uitwerking van het vergif zo niet op te heffen, dan toch in zulk een mate te belemmeren, dat de dood niet noodzakelijk op iedere aanraking van het vergiftigde bankpapier behoefde te volgen.

En hij was er de man niet naar, om daar geen onderzoek naar te doen. Hij zou zekerheid willen hebben, tot iedere prijs, en hij zou niet rusten, voor hij haar spoor hervonden had, of wel de zekerheid had gekregen, dat zij dood en begraven was, nadat de politie haar lijk had gevonden.

Over dit alles nadenkende, keerde Raffles weer naar het huis in Montmartre terug, waar hij alleen Henderson aantrof, die druk bezig was, het huis zoveel mogelijk schoon te maken, en die hem verraste met de mededeling, dat hun patiënte op dit ogenblik wakker was en blijkbaar nog altijd pogingen in het werk stelde, zich te bewegen. Hij was tweemaal naar haar gaan kijken, en had haar eenmaal de voorgeschreven drank ingegeven.

Raffles begaf zich aanstonds naar de ziekenkamer, en vond daar inderdaad Jacqueline in dezelfde houding uitgestrekt, waarin hij haar had verlaten, met haar ogen strak op de zoldering gericht.

Haar blik ging echter onmiddellijk in de richting van de deur, waardoor Raffles binnentrad en in haar ogen kwam beurtelings een uitdrukking van vrees, van dankbaarheid en van onderwerping.

Het was een wonderlijk gezicht, die grote, telkens van uitdrukking veranderde ogen in dat overigens volkomen onbeweeglijke, nog zeer bleke gelaat.

Raffles was naast haar komen zitten, vatte haar pols, bekeek het oogwit, en zei toen op bemoedigende toon:

— Gij moet nog wat geduld hebben.

Jacqueline. Maar ik geloof stellig, dat gij de dans zult ontspringen, al heeft het maar een haartje gescheeld. Ik zei u reeds dat gij dat in hoofdzaak te danken hebt aan mijn vriend, die niet wilde geloven dat gij werkelijk dood waart.

De ogen van de vrouw werden vochtig en er verscheen een uitdrukking in, waarvan de betekenis niet te miskennen viel. Zij deed de grootste moeite om haar lippen te bewegen en iets te zeggen, maar het wilde niet lukken.

— Gij moogt u niet te zeer inspannen, zei Raffles vriendelijk. Alles moet geleidelijk gaan.

Er kwam een vragende uitdrukking in de ogen van de vrouw en Raffles wist eerst niet wat zij wilde, totdat hij begreep dat zij waarschijnlijk naar de toestand van haar medeplichtige wilde vragen.

« Kyriapoulos », schreef hij op een papiertje en hield haar dat voor ogen.

Hij zag de bevestigende uitdrukking in haar ogen en zei:

— Hij is gevluht, en drie kwartier later heeft hij mijn huis opgeblazen. Maar hij zal het bezuren, dat zweer ik.

Een ogenblik gingen de ogen van het meisje dicht, en toen zij weer open gingen, lag er een uitdrukking in van afschuw en grote vrees.

— Zijt gij bang voor die man? vroeg Raffles.

De ogen zeiden ja.

— Bevindt gij u in zijn macht? Heeft hij gezag over u? Moet gij doen wat hij beveelt?

De ogen waren een en al bevestiging van die vragen.

— Zoudt gij het waarderen, als ik mijn best deed, u aan de macht van die man te ontrukken?

De ogen leken het nu wel uit te schreeuwen:

— Ja, dat zou ik.

— Dan zullen wij eens over deze zaak praten, zodra de stembanden u weer geheel ten dienste staan, zei Raffles glimlachend, en voor het overige moet gij veel slapen, steeds maar slapen, want slaap is voor u het ware geneesmiddel.

Heel even legde hij zijn koele hand op het gladde voorhoofd van de vrouw

en toen wendde hij zich af, en verliet het vertrek.

's Avonds laat pas keerde Brand terug, en kwam rapport uitbrengen. Hij had bijna de gehele dag besteed aan de bespionering van het oude herenhuis in Auteuil, maar had niets kunnen ontdekken. Er was geen spoor van leven meer daarginds. De lijfwacht, die twee-zware jongens van de Griek hadden het dus ook tijdelijk verlaten. Wel echter had Brand een paar malen, telkens op een andere verdieping, een oud mannetje menen te zien, dat hij voor een huisbewaarder aanzag. Die mening bleek ook juist te zijn, toen hij het er laat in de namiddag eindelijk op waagde, aan te bellen.

Het mannetje had hem te woord gestaan en hem verteld, dat mijnheer op reis was gegaan, zonder te zeggen wanneer hij terugkeerde, en dat hij last had gekregen, op het huis te passen. Brand had het mannetje eens goed opgenomen, maar kon niets bijzonders aan hem zien, en was weer naar zijn uitkijkpost teruggekeerd.

— Dat oude mannetje kon wel eens een handlanger zijn geweest, merkte Raffles droogjes op, toen Brand zweeg. Ben je volkomen zeker, dat je niet bent nagegaan?

— Volkomen. Dacht je dat je met een kind te doen had? riep Brand verontwaardigd. Want mijn redenering was, dat de Griek op zijn beurt ook wel iemand bij het huis zal hebben geposteerd, die in opdracht heeft, op iedereen acht te geven, die zich wat opvallend lang in de buurt ophoudt, en dat laatste kan zeker wel van mij gezegd worden, want ik ben minstens zeven uur in Auteuil geweest. Maar ik heb mijn maatregelen zodanig genomen, dat ook de slinkste speurhond mij onmogelijk had kunnen nagaan. Het ging overigens heel gemakkelijk. Ik ben eenvoudig de Seine overgestoken in een roeibootje, en dat is de beste gelegenheid om zich te overtuigen, dat men niet gevolgd wordt.

— Dat heb je dan knap gedaan, Charles. En nu moet ik je op mijn beurt tot mijn spijt mededelen, dat onze man ons huis in Battignolle heeft opgebla-

zen, zowat een kwartier nadat wij het verlaten hadden.

Raffles deelde de verschrikt toelustrende Brand uitvoerig mede wat er geschied was.

Het verdere van de dag verstreek met het plaatsen van de meubelen en het inrichten van de eenvoudig gemeubelde kamers. Een nieuwe dag brak aan, de patiënte werd verpleegd, zij ging merkbaar vooruit, weer viel de avond, een tweede dag rees, en juist toen de drie mannen de avondmaaltijd gebruikt hadden en Henderson eens naar de patiënte was gaan zien, keerde de reus haastig weer terug, voor zijn doen opgewonden,

en riep reeds op de drempel:

— Zij spreekt, mylord. En zij verzoekt mij om u te roepen.

Raffles was in een ogenblik de trap op, trad de zwakverlichte ziekenkamer binnen, schakelde nog een paar lampen in, en trad vlug op het bed toe.

De jonge vrouw kon, al was het dan nog met enige moeite, het hoofd bewegen, en zij sprak met een zwakke stem, die als heel uit de verte kwam:

— Mijnheer Raffles, ik wilde met u spreken en u zeggen, dat ik mijn leven verschuldigd ben aan u en uw vrienden, en dat ik van dit tijdstip af aan uw bondgenote wil zijn.

HOOFDSTUK III

HET CIRCUS MEDRANO

Raffles was onmiddellijk naast het bed komen zitten, en zag aanstonds dat de eigenaardige porseleinachtige tint van 't oogwit geweken was en plaats had gemaakt voor een natuurlijke kleur. De pupillen waren niet zo overdreven groot meer, en langzamerhand begonnen de trekken van het gelaat iets van hun strakheid te verliezen.

— Zeg me wie je bent, Jacqueline, begon hij zacht.

— Ik ben een artieste. Ik was rekwerkster, boven het net. Een jaar geleden trad ik nog op. Toen heb ik Kyriapoulos leren kennen. Gij hebt zijn groene ogen gezien, zij zijn afschuwelijk.

Er liep een rilling over het bleke gelaat van de zieke, en zij vervolgde, even de ogen sluitend:

— Met die ogen wist hij mij te bedwingen. Geloof mij, het is zo. Ik kon mij onmogelijk tegen hem verzetten, ik was zo zwak als een kind. En nu nog, ik weet niet als hij mij zou aankijken met zijn basiliskblik, ik geloof dat ik opnieuw zou gehoorzamen, omdat ik niet anders kan.

— Wij zullen u tegen hem weten te beschermen, zei Raffles eenvoudig. Ga

door.

— Ik werd al spoedig zijn willoos sujet. Hij kon met mij doen wat hij wilde. Ik weet zeker dat hij me wel eens in hypnotische slaap heeft gebracht om mij dingen te laten doen, waarvan ik mij later onmogelijk iets heb kunnen herinneren. Hij is een duivel, een gewetenloos sujet, met een zwarte ziel, en ik huiver als ik er aan denk, dat ik zijn slavin was. Ik weet alles wat hij tegen u ondernam en zover kwam het met mij, dat ik mij niet eens verzette. Erger nog, ik stemde aanstonds lachend toe, verworpeling die ik ben, om hem te dienen bij zijn wraakplannen tegenover u.

— Zulke dingen komen wel meer voor Jacqueline, zei Raffles zuchtend. Maar hij wist zijn dienaar goed uit te kiezen, die ellendeling, want nooit zou ik geloofd hebben, dat je ons zoudt willen verraden, toen we je daar zo bleek en schijnbaar zwaargewond op de straat vonden liggen en je ons huis binnendroegen.

— Ik moest. Ik kon niet anders. Ik dacht er zelfs niet aan, mij te verzetten, steunde de jonge vrouw, terwijl er brandende tranen in haar ogen opwelden. Ik beroem er mij volstrekt niet op dat ik

altijd braaf ben geweest. Maar bepaald slecht was ik toch niet, waarlijk niet, totdat die man mij in zijn klauwen kreeg. O, het was een vreselijk leven. Soms dacht ik er aan te vluchten, mij van hem te bevrijden, maar ik kon het niet, het bleef altijd bij een zwakke poging, die van tevoren tot mislukken gedoemd was. Ik heb dat verhaal van de kleine vogeltjes, die verlamd worden door de blik van een slang, vroeger steeds voor een fabeltje gehouden, maar nu weet ik dat het waar is. Kunt gij mij vergeven wat ik gedaan heb, mijnheer Raffles?

— Ik vergeef het je, Jacqueline, antwoordde Raffles eenvoudig. Je hebt aan de rand van het graf gestaan, je hebt dodelijke angsten doorleefd, toen het je duidelijk werd dat je vergiftigd was door zijn toedoen, en daarmee acht ik je ruimschoots gestraft. Maar wat je aanbod betreft om onze bondgenote te zijn, dat mag en dat wil ik niet aannemen.

— Ik smEEK u er om, Raffles.

— Neen Jacqueline. Nog nooit heb ik willen toestaan, dat een vrouw mij hielp bij het werk dat ik moet volbrengen, en ik wil alleen blijven, alleen met mijn beide vrienden. Het zou te dwaas zijn, als je, eenmaal ontsnapt aan die helse schurk, je leven zou moeten doorbrengen als medeplichtige van een dief, een inbreker.

— Zeg dat niet. Ik weet immers heel goed wat u bent. Ik heb veel van u gehoord. Anderhalf jaar geleden was er bij het circus Medrano een clown, die tranen in de ogen kreeg als hij over u sprak. Hij heeft u gekend, en u was zijn beschermengel, dat waren zijn eigen woorden. Hij heette Guido Caroli.

— Ik herinner mij hem, zei Raffles glimlachend. Hij was een brave kerel, die mijn hulp ruimschoots verdiende. Ik meen dat het om zijn dochtertje ging, dat ik juist bijtijds heb kunnen redden. Spreek daar niet meer over. En praat nooit meer over je aanbod. Ik neem het alleen aan, voor zover het de strijd betreft tegen de Griek, tenminste wanneer jij me daarin wilt helpen.

— Ik smEEK er u om, hernam de jonge vrouw, terwijl zij een aandoenlijke po-

ging deed, de hand van Raffles te grijpen, waarbij haar vingers schokkende bewegingen maakten.

— Dat blijft dus afgesproken. Wij zullen bondgenoten zijn, totdat die man zijn gerechte straf ondergaat. En nu wil ik niet dat ge nog meer praat, want het heeft je zeer ingespannen. Probeer nog wat te slapen. Het komt mij voor dat ge veel spoediger genezen zult zijn dan ik durfde hopen; als het zo blijft doorgaan, zult gij misschien reeds over drie of vier dagen in staat zijn om wat te lopen, en dan zullen wij eens zien wat wij voor je doen kunnen. Waart ge nog onlangs aan het circus?

— Waar ik kon heb ik telkens een engagement aangenomen. Meestal met zijn vorige partners, twee Noren, met wie ik een nummer maakte. Wij traden op onder de naam van « De Drie Zwaluwen ».

— Maar dan heb ik je zien werken, riep Raffles verrast. Zijt ge misschien enige maanden gelegen opgetreden in Stockholm?

— Ja, in het Circus van Dassy, antwoordde Jacqueline op levendige toon. Maar hij, Kyriapoulos, was daar ook, en hij was er met een bepaald doel. O, maar als wij hem terugvinden, dan moet er een einde aan worden gemaakt. Ik zou het niet overleven, als ik opnieuw in zijn macht viel.

— Dat zullen wij voorkomen, Jacqueline. En ga nu slapen, om krachten te winnen voor de strijd, die misschien lang en moeilijk zal zijn.

Hij gaf haar het drankje in, trok het dek tot bij haar kin op, want het was 's nachts koud, knikte haar nog eens toe, en verliet de ziekenkamer.

Op de gang stond hij een ogenblik stil en mompelde:

— Zij is juist het type vrouw, dat zich blindelings onderwerpt aan mannen van zijn soort. En ik moet vrezen, als zij hem onverwachts zou terugzien, zonder dat ik er bij was, dat hij zijn macht over haar zou hernemen, zonder dat zij in staat zou zijn zich te verzetten. En juist haar getuigenis hebben wij nodig om hem zijn gerechte straf te doen ondergaan.

Er waren omstreeks vier dagen na dit onderhoud verlopen, toen Jacqueline voor het eerst kon opstaan, en, steunend op de schouders van Raffles en Henderson, voetje voor voetje enige passen kon doen in het vertrek, totdat zij, met een gebaar van aandoenlijke hulpeloosheid, de armen om hun halzen sloeg, en met een flauw glimlachje zei:

— Nu is het genoeg geweest. Ik kan niet meer. Mag ik wat in die grote stoel gaan zitten?

De twee mannen droegen haar naar de reeds gereedgezette stoel bij het venster, vanwaar zij een heerlijk uitzicht had over bijna gans Parijs tot ver over de Seine, met heel in de verte de wazige silhouetten van Eiffeltoren en Trocadéro.

Het was op dezelfde avond, dat Raffles en Brand voor het eerst weer zouden uitgaan sedert lange tijd, en zij hadden besloten een bezoek te brengen aan datzelfde circus Medrano, waar Jacqueline Duparc als trapezewerkster triomfen had gevierd.

Het was die avond zeer vol, want er traden verscheidene sterren op.

De beide vrienden volgden de verrichtingen van de clowns, de paardrijders en acrobaten met grote aandacht, als beminnaars van de sport, totdat het net gespannen moest worden voor het laatste nummer voor de pauze, hetwelk door alle artiesten als het beste van het gehele programma wordt beschouwd.

Vlak naast hen, bovenaan het trapje waren twee pikeurs bezig, het net aan de ijzeren ringen naar zich toe te trekken, toen Raffles duidelijk de een tot de ander hoorde zeggen, in het Engels:

— Daar zit hij al weer. Dat is nu de zevende maal en altijd op dezelfde plaats. Hij schijnt het niet gauw op te geven.

Onwillekeurig volgde Raffles de richting van 's mans blik en hij kreeg een schok, toen hij in een van de loges, vlak tegenover de stallen, op de eerste rij Kyriapoulos zag zitten.

Deze droeg nog altijd zijn valse, zwarte baard, die Raffles aanstonds was opgevallen, reeds bij zijn eerste bezoek aan de cocainesmokkelaar. Hij was in rok en keek op dat ogenblik juist rond

met zijn eigenaardig lichtende violet-groene ogen, tot zijn blik toevallig die van Raffles ontmoette.

Het was echter duidelijk dat hij hem niet herkende met zijn lang, blond haar en zijn warrig kinbaardje, want aanstonds zwierven zijn blikken weer verder, totdat hij zijn programma nam, en dat begon te bestuderen.

Toen werd de aandacht van Raffles weer afgeleid door wat de andere pikeur ten antwoord gaf:

— Hij heeft toch geen schijn van kans bij haar, daarvoor durf ik mijn hand wel in het vuur steken. De kleine Anita heeft heel andere plannetjes, en hij verveelt haar met zijn bloemen en zijn ca-deautjes.

— Hij is in de pauze niet uit de stal te slaan, zei de eerste pikeur weer, tamelijk luid sprekend, en zeker in de overtuiging, dat het Franse publiek om hem heen hem toch niet zou verstaan. Als ik de directeur was, dan gooide ik er al die in de weg lopende, rijke kwasten uit. Heb je ooit zulke gemene, groene ogen als van die vent gezien?

— Je hebt gelijk, en ik kan mij begrijpen, dat Anita niets van hem moet hebben. Maar dat hij het niet opgeeft, dat snap ik niet.

— O, hij zal zeker blijven komen, zolang als zij optreedt, zei de andere man schouderophalend, terwijl hij bezig was het einde van het net stevig vast te maken, nadat beiden het zo strak mogelijk hadden aangetrokken.

Een ogenblik daarna daalden zij vlug het trapje weer af, want reeds had de muziek boven de stalingangen een slepende wals ingezet, en 't volgende ogenblik huppelden vier in paars tricot gestoken acrobaten te voorschijn, drie mannen en een jonge vrouw, die sierlijk bogen, en zich toen lenig en bevallig eerst op het net, en vandaar langs touwlad-ders en knopenkoorden, naar hun trapezes daarboven werkten.

De sterkschijnende elektrische lampen werden opgetrokken, daar zij in de weg hingen, en hun melkwitte stralen goten zich uit over de sierlijke, buigzame gestalten, die popperig klein leken daar heel in de hoogte, en naar alle

kanten knikten, terwijl zij hun handen insmeerden met hars.

Het volgende ogenblik reeds zweefden zij beurtelings door de lucht, rank en luchtig als duiven, lieten de trapezes los, maakten salto's, grepen elkaar bij de handen en voeten, terwijl het publiek ademloos omhoog staarde, gevangen in de ban van dat sierlijke schouwspel, hetwelk de gedachte aan doodsgevaar zelfs niet deed opkomen.

Nu en dan wierp Raffles een blik in de richting van de loge, waar hij Kyriapoulos had zien zitten, en toen zei hij heel zacht tot Brand, die strak omhoog keek:

— Nu is het zaak om hem niet uit het oog te verliezen, amice.

— Over wie heb je het? vroeg Brand verbaasd.

— Maar heb je dan niet gehoord wat die pikeurs zeiden?

— Geen woord.

— Wel, in de tweede loge van de hoofdingang, op de eerste rij, zit onze vriend, de Griek.

Brand bedwong met moeite de kreet van verbazing die hem naar de lippen drong, en zei toen op gedempte toon:

— Je hebt gelijk. Nu, dat is biezonder brutaal van hem.

— Waarom? Hij waant zich op het ogenblik nog onaantastbaar. Je kent hem niet, als je denkt, dat hij nu als een mol in zijn hol zal wegkruipen, alleen omdat wij de dans ontsprongen zijn, en hem het vuur na aan de schenen kunnen leggen. Hij verkeert in de mening, dat wij hem nog niets kunnen doen. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat hij er wel voor gezorgd zal hebben, alles wat tegen hem zou kunnen pleiten te vernietigen, ieder spoor van briefwisseling met zijn medeplichtigen in de smokkelhandel.

— Maar hij is toch doorzien door die medeplichtigen. Wij hebben het toch zelf bijgewoond, hoe hij onderhandelingen met hen voerde in het wijnkroegje bij de Hallen?

— O ja, maar hij weet wel dat die schobbejakken zich nog wel eens zullen bedenken, alvorens zij hem verraden, antwoordde Raffles schouderophalend.

Dan zouden zij immers hun eigen ruiten ingooien. Zij zouden niet alleen de kip met de gouden eieren slachten, maar ook zichzelf in een zeer lastig parket brengen, daar ook zij dan natuurlijk zouden worden aangeklaagd. En luister nu eens. Dit is, zoals die pikeur zei, de zevende avond, dat Kyriapoulos hier komt, steeds in diezelfde loge.

— Waarom?

— Er schijnt hier een sterke magneet te zijn, die hem onweerstaanbaar aantrekt. Ook dat hoorde ik uit de mond van die beide pikeurs.

— Een vrouw? vroeg Brand op een toon van ongeloof.

— Dat schijnt zo. Maar misschien komt hij nog wel om iets anders hier. Wie weet wil hij zich overtuigen, of Jacqueline Duparc is teruggekeerd.

— Terwijl hij moet geloven aan haar dood? zei Brand verbaasd.

— Die dood moet voor hem juist alles behalve vaststaan, nu hij nergens in de kranten ook maar de geringste aanwijzing daarvan heeft gevonden. Zijn redenering moet zijn, dat wij niet de minste aanleiding hadden, om voor de begrafenis van de vrouw te zorgen, en nu haar lijk nergens werd gevonden in al die dagen, nu moet hij wel tot de overtuiging komen, dat zijn vergift niet krachtig genoeg gewerkt heeft, en dat zij slechts schijndood is geweest. In dat geval echter moet zij natuurlijk wel in de eerste plaats er op bedacht zijn, voor haar dagelijks brood te werken, en waar zou haar weg haar dan eerder naar terugvoeren dan naar het circus, waar zij nog pas kort geleden optrad?

— Je hebt gelijk, mompelde Brand zachtjes. Dan hoop ik maar dat hij haar niet ontijdig te zien krijgt, want hij kon zich wel eens afvragen, of zijn sujet nog altijd even onderdanig was als vroeger, en hem even blindelings zou gehoorzamen. In het tegenovergestelde geval, als hij moest menen, dat zijn doodsvijanden erin geslaagd waren, haar tot desertie te bewegen, kan hij haar alleen maar beschouwen als een uiterst gevaarlijke tegenpartij, een van de zeer weinigen, die het in hun macht hebben, hem in de gevangenis te helpen.

— Die redenering is ook de mijne, Charles, hernam Raffles ernstig. Meer dan iemand anders heeft hij het recht om te zeggen: «wie niet voor mij is, die is tegen mij». In ieder geval, wij hebben hem nu, en wij zullen hem niet uit het oog verliezen. Begeef je onmiddellijk naar de omgang van de eerste verdieping achter de loges en probeer hem ongemerkt te volgen.

Raffles en Brand hadden hun gesprek op gedempte toon en in het Engels gevoerd, en hadden er niet eens op gelet, dat het nummer van de vier luchtacrobaten reeds bijna beëindigd was.

Brand was juist opgestaan om zijn opdracht te gaan vervullen, toen hij, na even te hebben rondgekeken, weer ging zitten, en laconiek zei:

— Hij is al weg.

Raffles wendde met een ruk het hoofd om, het was waar, de Griek had zoëven zeker zijn plaats verlaten.

Het trapezenummer eindigde onder een daverend applaus, de acrobaten daalden van hun hoge platforms af, bogen, en verdwenen achter de gordijnen van de stallen, en nog altijd was Kyriapoulos niet teruggekeerd.

In de pauze maakten de vrienden een rondgang door de stallen, in de zwakke hoop, dat zij hun man daar misschien zouden aantreffen, maar ook in die verwachting werden zij teleurgesteld.

Toen zij hun plaatsen weer hadden ingenomen, en de mooie schoolrijdster Mis Arabella reeds op haar schimmel rond-draafde, toen was Kyriapoulos er nog altijd niet, en na enkele ogenblikken zei Raffles:

— Het is nu wel duidelijk, amice, hij kwam hier volstrekt niet om een of andere circusster, althans niet in de eerste plaats, maar om zich te overtuigen dat zijn vroegere helpster niet tot haar vorig beroep is teruggekeerd.

— Maar daarvoor behoefde hij zich toch niet zoveel moeite te geven. Dat heeft hij slechts te vragen aan de directeur, of anders de aanplakbiljetten te bestuderen.

— Dat is voor een voorzichtig man als hij niet voldoende. Zij kon immers, uit vrees van weer met hem in aanra-

king te komen, wel een geheel andere naam aan de directeur hebben opgegeven. Zij kon een pruik hebben opgezet, of haar haar geverfd, en met al die dingen houdt hij rekening. Nu, voor vanavond is de zaak in elk geval mislukt. Morgen zullen wij misschien gelukkiger zijn. Want wij komen terug, Charles, en dan zal ik je nogmaals moeten verzoeken hem tersluiks te volgen. Maar dit maal moet je voor een motorfiets of voor een scooter zorgen, want hij zal natuurlijk wel niet naar zijn huis lopen.

— Je zult natuurlijk Jacqueline Duparc beletten, naar het Circus Medrano terug te keren?

— Ik zal er integendeel bij haar op aandringen, dit zo gauw mogelijk te doen, amice, antwoordde Raffles bedaard. Zij moet het lokaas zijn, dat die schurk binnen ons bereik brengt.

— Er is iets veel eenvoudigers. Laat hem, als hij morgen in zijn loge komt, eenvoudig arresteren, en dan zal zij wel getuigen naderhand.

— En op welke grond zou die arrestatie moeten plaatsvinden, Charles?

— Zendt een anoniem schrijven aan de politie, en klaag hem aan van cocaïnesmokkel.

— Vergeet je dan, dat die man bij de politie invloedrijke beschermers heeft. Als ik wist wie dat waren zou het wat anders zijn, maar nu ik in het onzekere tast, en niet zeker weet of dat anonieme schrijven misschien wel in handen zou komen van de verkeerde, zal ik dat middel liever niet toepassen. En toch zou ik er wellicht toe overgaan, als ik niet een reden had, en een zeer belangrijke, om er de politie voorlopig buiten te houden, Charles.

— Welke is die reden?

— Hij is schatrijk. Laten wij dat toch vooral niet vergeten. En als hij eenmaal gearresteerd is, kunnen wij er niet aan denken, hem een aderlating te doen ondergaan.

— Maar mij dunkt dat wij dat al gedaan hebben in die nacht, toen je zijn brandkast opende.

— De buit loonde weliswaar de moeite, amice, maar wij veroverden toen het honderdste gedeelte van wat hij in-

derdaad bezit. Hij heeft kostelijke diamanten, 'n hele verzameling, maar waar die op het ogenblik zijn, weet ik nog niet. Misschien is Jacqueline daar beter van op de hoogte.

En al zou ik haar niet bij mij willen houden voor al het geld van de wereld, al wijs ik haar bondgenootschap bij onze kleine ondernemingen van de hand, deze inlichting kan zij mij althans wel verschaffen.

— Maar wat is dan eigenlijk je plan?

— Hem in slaap te sussen, hem weer hierheen te lokken, hem te doen geloven, dat hij het oude leventje met Jacqueline Duparc kan hervatten, hem in onze netten te lokken, en hem tenslotte zo kaal te plukken, als een kikker.

— Begrijp je niet dat de vrouw dan opnieuw in groot gevaar gaat verkeren?

— Neen, want wij zullen voortdurend in haar nabijheid zijn.

— Voortdurend?

— Onafgebroken. Want wij zullen ons bij de directeur aanmelden voor een

baantje, en wij zullen het wel krijgen ook. Je beenspieren zijn toch nog krachtig en lenig?

— Worden wij rekwerkers? vroeg Brand, wiens ogen waren beginnen te glinsteren.

— Of iets van die aard, antwoordde Raffles schouderophalend. De hoofdzaak is, dat wij voortdurend om en bij haar kunnen zijn, zo niet alledrie, dan toch een van ons. En dan zullen wij het wel zo aanleggen, dat wij die verd... Griek in een afgelegen hoekje... een paar woorden zeggen. Ik stel mij niet voor, geheel Parijs te bevrijden van de plaag van het cocaïnegebruik, maar iedere smokkelaar die verdeld wordt, is zoveel gewonnen op de vijand, en laten wij nu maar opstappen, want heren in smoking die kikkers eten, en een dame die twee gedresseerde zeehonden vertoont, vallen niet in mijn smaak. Wij zullen gauw het goede bericht aan Henderson gaan overbrengen. Hij zal verrukt zijn, de brave kerel. Het is juist een kolfje naar zijn hand.

HOOFDSTUK IV

NIEUWE NUMMERS

Er was omstreeks een week verlopen na de plotselinge terugkeer van de Griek en al die zeven dagen was 's avonds Raffles, Brand of Henderson naar het Circus gegaan, alleen maar om zich te overtuigen of Kyriapoulos er was.

De gevaarlijke misdadiger had geen enkele avond overgeslagen en telkens was hij weggegaan, midden onder het nummer der trapezeacrobaten, of althans dadelijk na afloop daarvan. En hij had ook waarlijk aan een enkele blik voldoende om zich te overtuigen, dat die grote, tamelijk zwaargebouwde, blonde vrouw, naar alle waarschijnlijkheid een Germaanse, niets gemeen had met de zwart-harige, zwartogige, slanke Jacqueline, die op een kilometer afstand reeds door

haar demarche haar Latijnse afkomst verried.

Het was dus wel duidelijk dat Kyriapoulos zich niet gerust voelde, en er hoe langer hoe zekerder van werd, dat zijn voormalige assistente nog moest leven, anders zou hij zich niet zo hardnekkig blijven overtuigen, of zij niet weer optrad.

En het was op de achtste dag dat Raffles binnentrad bij Jacqueline, die voor het raam van haar vrijwillige gevangenis zat, bezig met een handwerkje, en die dadelijk opsprong, en op Raffles toeging met de woorden:

— Ik heb u gisteren de hele dag niet gezien, mijnheer, ik begon ongerust te worden. U moet er niet hoos om zijn,

maar ik heb u als een vriend leren beschouwen. Nu besef ik pas, nu ik van uit dit raam over geheel Parijs kan zien, dat baadt in het zonnelicht, hoe mooi het leven is, en hoezeer ik er aan gehecht was, en hoeveel dank ik u schuldig ben, dat u het mij hebt hergeven.

Raffles keek haar een ogenblik onderzoekend aan, haar zacht bij de handen vattend en zo naar het licht wendend, knikte vergenoegd, en vroeg toen plotseling:

— Zou je in staat zijn, Jacqueline, om op je handen te lopen?

— Op mijn handen lopen? herhaalde de jonge vrouw heel verbaasd. U maakt er zeker een grapje mee?

— Ik spreek in volle ernst. Je ziet er volkomen gezond uit, maar natuurlijk heeft je lenigheid en je kracht geleden door dat gedwongen in bed blijven. Geloof je dat enige oefening voldoende zou zijn, om je weer te maken, tot wat je vroeger was?

Jacqueline keek hem met haar donkere ogen nog altijd verwonderd aan, en hernam toen:

— Waarom vraagt u dat alles?

— Maar heb je dan niet aan je toekomst gedacht? repliceerde Raffles. Ben je dan niet van plan je vorig beroep weer op te vatten?

De jonge vrouw keek een ogenblik strak naar de grond, een weinig bleker geworden, en mompelde toen:

— Eerlijk gezegd, ik had gehoopt bij u te mogen blijven en u te helpen.

— Het spijt mij, dat je mij dwingt te herhalen, Jacqueline, dat daar niets van kan komen, hernam Raffles kortaf, en toch niet onvriendelijk. Vrouwen zijn nooit in ons gezelschap geweest, ten minste niet langer dan enkele dagen, en maar heel zelden om deel te nemen aan een of andere onderneming. Ik kan niet dulden dat men naderhand zou zeggen, mijn geschiedenis schrijvend: die man bediende zich van vrouwen, om zijn misdaden te plegen en sleepte ze mee in zijn verderf.

— Ja, dan... prevelde Jacqueline, uit het raam starend. Dan zal ik wel verplicht zijn mijn vroeger beroep weer op te vatten. Naar die man terug wil ik

tot geen prijs, liever maak ik een eind aan alles. Bescherm mij tegen hem, mijnheer, bescherm me toch.

Zij had met trillende handen de zijne gevat, en keek hem aan met een uitdrukking van dodelijke angst in haar mooie ogen.

— Wij zullen zorgen dat je niets meer van hem te vrezen zult hebben, Jacqueline, en daarvoor is niets anders nodig dan een ogenblik van zelfoverwinning, van vastberadenheid. Zou je naderhand tegen hem durven getuigen?

— Zeker zou ik dat durven, riep zij op heftige toon.

— Dat zeg je nu, Jacqueline. Nu hij ver van je is, maar denk je eens in, dat hij plotseling tegenover je zou staan, en je zou aankijken met zijn groene ogen?

De jonge vrouw verbleekte opnieuw, wrong de handen, en stamelde:

— Ik weet niet... als ik mij zeer sterk inspande... misschien...

— Aan zulk een ontmoeting zullen we je maar liever niet blootstellen, Jacqueline, zei Raffles, glimlachend het hoofd schuddend. Wij willen om en bij je zijn, en daarom deed ik zoëven de vraag, die je zo zonderling in de oren scheen te klinken, want luister, wat wij ontdekt hebben. Ik heb het je nog niet willen zeggen, om je genezing niet te belemmeren. Kyriapoulos bezoekt al sedert twee weken getrouw iedere voorstelling in het Circus Medrano, alleen maar om zich ervan te overtuigen, of jij nog niet optreedt. Telkens gaat hij dadelijk weg na het nummer van de vier Richardini's.

De vrouw had een zachte kreet van angst geuit en maar al te duidelijk zag Raffles, hoezeer zij nog onder zijn invloed stond.

Hij vatte haar bij de polsen, keek haar diep in de ogen, en zei met zijn heldere, als metaal klinkende stem:

— Ik wil, versta je mij goed, Jacqueline, ik wil, dat je je verzet tegen dat gevoel van zwakte, ik wil dat je op ons vertrouwt, blindelings en zoals een kind zich op zijn vader verlaat, dat je krachtig zult zijn, en alle vrees zult onderdrukken.

Het was alsof de jonge vrouw onder de invloed van zijn blik groter werd, haar ogen verloren de blik van opgejaagd wild, haar lippen knepen zich vastberaden samen en zij zei:

— Ik onderwerp mij volkomen aan alles wat u mij zult bevelen, mijnheer. Neem die man slechts uit mijn leven weg, voorgoed, en ik zal u eeuwig dankbaar zijn.

— Dat was juist mijn plan, zei Raffles. En nu terzake. Ik zou die man dadelijk kunnen laten arresteren op een beschuldiging van cocainesmokkel, maar ik laat dit na om verschillende redenen, die later wel duidelijk zullen worden. Daarentegen is het voor het bereiken van mijn doel noodzakelijk, dat je weer probeert een engagement te krijgen bij Medrano en daar weer gaat optreden. Kyriapoulos zal onmiddellijk opnieuw met je in aanraking trachten te komen, je laat hem maar rustig begaan, je volgt letterlijk mijn aanwijzingen op en dan zal de vent binnen enkele dagen geknipt en onschadelijk gemaakt zijn.

— Ik zal het doen, zei de vrouw met vaste stem. Alleen weet ik niet, of ik nog wel zal durven optreden, nu ik zo weinig geoefend ben.

— Dat heb ik voorzien, zei Raffles glimlachend. Stel je gerust, we zullen je de gelegenheid geven, je lenigheid en kracht van vroeger snel te herwinnen. Dit huis heeft een grote zolder, en ik heb daar verschillende toestellen laten neerzetten, die wel niet te vergelijken zijn met het vliegend rek, maar die toch ruimschoots voldoende zijn, om je te kunnen oefenen. Mijn vrienden en ik gaan dadelijk met je naar de directeur van Medrano, wij zullen een engagement afsluiten, en wij zullen je geen seconde uit het oog verliezen. Staat je dit plan aan?

— Ik vind het prachtig, riep Jacqueline met schitterende ogen. Alleen zal ik mijn partners missen.

— Dat is zo. Bovendien is het luchtnummer voor twee weken geprolongeed zoals ik zoëven hoorde.

— Maar waarom kwam Kyriapoulos iedere avond, als hij reeds de eerste keer had kunnen constateren, dat ik het

niet was, die meedeed? vroeg Jacqueline na een ogenblik verbaasd.

— Daar is maar één verklaring voor: hij zal gemeend hebben, dat die blonde vrouw maar tijdelijk je plaats innam. En zeg mij nu eens: heb je nog wel andere nummers gemaakt?

— O ja, voor ik met de beide Noren optrad, werkte ik aan de Romeinse ringen, later met twee andere meisjes aan de drievoudige trapeze, maar ik ben ook kunstrijdster.

— Dacht ik wel. Dan zullen mijn vriend Charles en ik parterre-acrobaten zijn, en onze brave James zal de mensen versted doen staan door zijn kracht. Zij zullen zelfs wijlen Eisenbart, de beroemde kettingbijter, door hem vergeten. Koop de benodigde uitrusting, en ga aanstonds oefenen, voor Kyriapoulos de moed opgeeft.

— Weet gij waar hij nu woont? vroeg Jacqueline, die een en al ijver was.

— Ja, dat heeft mijn vriend Charles ontdekt, omstreeks zes dagen geleden.

— Een hotel zeker?

— Neen. Hij heeft waarschijnlijk méér huizen in Parijs dan dat ene in Auteuil.

— Ja, dat wist ik, maar ik heb die huizen nooit gezien.

— Hij heeft een klein paviljoen betrokken, dat achter in de tuin staat van een groot herenhuis in Neuilly. Slechts een van die potige jongens, die als lijfwacht fungeren, is bij hem, de ander is dus waarschijnlijk nog altijd een beetje invalide. Ja, ik zei al dat mijn kameraad James, die hem zo lelijk heeft toegetakeld, over een buitengewone kracht beschikt. En nu aanstonds aan het werk gegaan.

Jacqueline was reeds een paar malen op straat geweest, nadat Raffles zich overtuigd had, dat de Griek ieder spoor van hun verblijf was kwijtgeraakt, en ook nu kleepte zij zich snel aan, en vertrok, nadat Raffles haar geld gegeven had om alles te kopen wat zij meende nodig te hebben.

— Een paar uren later was zij weer terug, onmiddellijk gevolgd door een kruier met een vrij groot pak bij zich, en weer twintig minuten later betrad

zij, gekleed in het gebruikelijke oefen-costuum, dat wil zeggen een blouse zonder mouwen, een wijde kniebroek en kousen, de ruime, helderverlichte zolder, die de zogenaamde schilder tot atelier heette te dienen.

Aan de zoldering was een trapeze opgehangen, er stond een drievoudig rek, er lagen halters, er stond ook een spring-tafel, kortom, het was een uitmuntend geschikte plaats om er de verstijfde ledematen weer lenig te maken, en kracht in de spieren te verzamelen.

Zij trof op de zolder Henderson aan, met opgestroopte hemdsmouwen, die bezig was, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld betrof, met de hand draadnagels van een decimeter lengte door een eiken plank van twee duim dikte te slaan.

En die hand was alleen maar beschermd door zijn zakdoek, die hij er een paar malen omheen had gewikkeld.

Jacqueline keek een ogenblik verbaasd toe en vroeg toen:

— Dat heb je zeker wel eens meer gedaan?

— Neen madame, antwoordde de reus met zijn goedig lachje. Chaufferen is eigenlijk mijn ambacht, maar nu mylord er op staat, dat ik met de blote vuist planken aan elkaar timmer, nu timmer ik planken. Ik moet ook weer kettingen gaan bijten, en meer van die grapjes. Het zal wel nodig zijn, anders zou mylord het mij niet opdragen.

Met die woorden stak de reus een spijker van drie millimeter dikte in zijn mond, en beet het ding door alsof het een lucifertje was, zonder merkbare inspanning.

Juist op dat moment kwam Raffles binnen, in sportcostuum gekleed, door Brand op de hielen gevolgd, en zei glimlachend:

— Nu komen we eerst eens kijken wat je ervan terecht brengt, Jacqueline. Gevoel je je werkelijk weer sterk genoeg?

— Een paar dagen zullen mij weer de oude maken, riep Jacqueline overmoedig uit, en het volgende ogenblik had zij de trapeze gegrepen, en begon te oefenen. Raffles echter verbood haar

langer dan tien minuten achtereens bezig te blijven, en raadde haar toen aan te gaan zitten op de lederen rustbank die in een hoek stond.

Daarna begonnen hij en Brand te oefenen, en de jonge vrouw keek met ogen, groot van verbazing toe, en prees zich gelukkig, dat zij die man had leren kennen, die alle ambachten, alle kunsten scheen te verstaan, die een uitmuntend geneesheer was en een groot violist, die evengoed een elektrische leiding scheen te kunnen aanleggen als een vers te kunnen schrijven, die nu opnieuw toonde, dat hij volleerd was als acrobaat.

Een huivering be kroop haar toen zij bedacht, dat zij, een blind werktuig in de handen van een boosdoener, die man had willen vermoorden, het wonderlijkste product van zijn tijd, en nimmer geëvenaard, laat staan overtroffen.

Met feilloze zekerheid, zonder ooit te weifelen, ving hij Brand in alle standen op, en het scheen hem volstrekt niet biezonder in te spannen.

Beiden oefenden zich vervolgens aan het drievoudige rek, en Jacqueline, die toch heel wat gezien had in circus en variété-toneel, moest bekennen, dat zij nooit zulke stoutmoedige toeren zo sierlijk had zien verrichten.

Drie dagen later begaf het viertal zich vroeg in de namiddag naar het Circus Medrano, en verzocht de Directeur te spreken, een klein, zwaarlijvig man, met een echt Italiaans type, gepommadeerde haren, en een nijdig overeind piekende knevel. Hij ontving de jonge vrouw met alle kentekenen van verrassing en blijdschap, maar beschouwde de drie mannen die in haar gezelschap waren, een ogenblik met wantrouwen, totdat zijn zwarte ogen gevestigd bleven op de reusachtige gestalte van Henderson.

— Kom je om een engagement? vroeg hij dadelijk aan Jacqueline, maar nog steeds met de ogen gevestigd op Henderson. Voor het luchtnummer ben ik bezet, dat weet je. Als je niet zo plotseling verdwenen was, had ik een plaats voor jou en de Noren op het programma gehouden. Ik weet wat je waard bent. Wanneer kun je komen? Wie zijn die heren? Vrienden van je? Wat doen zij?

Ik geloof niet dat ik hen kan gebruiken. Maar die grote vent daar, dat lijkt me wel wat.

Jacqueline zowel als Raffles hadden een paar malen geprobeerd, de woordenstroom te stuiten, die over de lippen van de circusdirecteur rolde, totdat Raffles eindelijk met stemverheffing zei:

— U neemt ons alle vier, mijnheer Medrano, of u neemt niemand. En wees er maar zeker van dat u er geen spijt zult van hebben als u het doet. Dit is onze vriend James; zijn achternaam kan u niet schelen. Noem hem voor mijn part Strongchap. En hij zal u dingen laten zien, die nog geen andere circusdirecteur heeft vertoond. Hebt u al eens iemand gezien, die een zware bierkar over zich laat heenrijden? Neen, hé? Dat dacht ik al. Hebt u al eens een sterke man gehad, die een lus in een ijzeren staaf legt? Neen, hé? Hierzo, vriend, toon eens wat je kunt.

In het vertrek waar dit gesprek plaats vond, terzijde van de ingang, lagen een aantal circusbenodigdheden, en in een hoek stond een bundel ijzeren staven, ieder ter dikte van een duim. Raffles had er een genomen, en stak de staaf, die ruim een meter lang was, aan Henderson toe. De reus boog ze glimlachend, alsof het een Spaans rietje was, eerst tot een hoepel en vervolgens tot een soort krakeling, binnen enkele tellen, en zonder dat het hem bijzondere inspanning scheen te kosten.

Medrano had met uitpuilende ogen toegezien en stotterde nu:

— Dio Sante. Dat is kras. Kun je nog méér?

— Ik bijt spijkers door, ik kan vier volwassen paarden op een platform oplichten, ik laat een auto of een bierwagen over mijn rug heenrijden, terwijl ik op mijn knieën en handpalmen steun, ik draag een piano op mijn rug rond of een landbouwerspaard, naar verkiezing, ik laat een blok basalt op mijn borst stukhameren, terwijl ik met mijn rug op een bed van spijkers lig, en ik laat

caroussel met mij spelen, niet met vier, maar met acht personen uit het publiek. Verder timmer ik eikenplanken aan elkaar met mijn vuist, en met diezelfde vuist hamer ik rotsblokken stuk.

— Je bent geëngageerd, zei Medrano laconiek. Over de voorwaarden worden wij het wel eens. Wat doen jullie?

De vraag was gericht tot Raffles, die aanstonds heel beminnelijk in het Italiaans antwoordde:

— Drievoudig rek of parterrewerk naar verkiezing, mijnheer Medrano. Wij werken ook wel boven het net, maar wij weten dat u al voorzien bent.

— Kritieken? Wie is jullie agent? Waar was je het laatst?

— Geen kritieken, geen agent, en in jaren niet opgetreden, mijnheer Medrano en toch zult u ons wel nemen, denk ik, antwoordde Raffles. Er is wel een hoekje van de circus vrij, waar we u kunnen tonen wat we kunnen.

— Kom maar mee, zei Medrano, als ik me niet vergis is het rek juist opgezet.

Met zijn korte, driftige pasjes, ging hij het viertal voor naar het circus, waar, in het schijnsel van slechts enkele lampen, artiesten, clowns en acrobaten, direntemmers en koorddansers bezig waren met repeteren.

Onder de nieuwsgierige blikken van de zogenaamde collega's trokken Raffles en Brand kalm hun colberts uit, en begonnen hun toeren te verrichten, met hun wandelschoenen en hun boord aan.

En zij waren nog geen vijf minuten aan de gang of Medrano zei kortaf:

— Het is in orde. Kom mee naar mijn kantoor.

* * *

Diezelfde avond vermeldde het programma van het Circus Medrano drie nieuwe nummers: « Jacqueline Duparc, De Schone Kunstrijdster », « Pietro Gonzalo, De Stalen Man, Strongchap », en « De Gebroeders Ajax, Onovertroffen Rekwerkers ».

HOOFDSTUK V

DE VAL WORDT OPGEZET

Die avond was het grote circus zo goed als uitverkocht, en Medrano wreef zich in de handen.

Want hij had een voortreffelijk zaakje gedaan. Zijn nieuwe sujetten waren blijkbaar nog niet lang bij het vak en hij had hen voor een waar koopje kunnen krijgen. Voor de sterke man had men nog niet alles in gereedheid kunnen maken en ondermeer moest de zware brug nog vervaardigd worden, waarvan hij een der pijlers zou vormen, en waarover vervolgens een zwaarbeladen auto zou heen rijden.

Maar de stenen waren er, de hamers om stuk te slaan, de spijkers om door te bijten, de planken, het spijkerbed en ook de caroussel.

Reeds om half acht ongeveer was het viertal aanwezig in de piste, na een deel van de namiddag nogmaals ernstig te hebben gerepeteerd. Dit betrof vooral Jacqueline, die zeker sedert een half jaar op een panneau van een paard had gestaan, en die zelfs aanvankelijk een beetje bevreesd was, vooral omdat zij met een haar vreemd paard moest werken, een van de onaangenaamste zaken, die kunstrijders kunnen overkomen. Want het publiek weet niet, hoe nauw de gang van het paard in verband staat met de bewegingen van zijn berijdstster, en dat de minste afwijking daarvan zich aanstonds wreekt.

Toen Raffles zag, hoe onzeker zij stond op het kleine, houten plankiertje, met linnen overtrokken, panneau geheven, wilde hij zelfs van een optreden die avond niets horen, maar Jacqueline zette het door, en verzekerde dat het uitstekend zou gaan.

Die avond merkte Raffles een koortsachtige gloed op haar wangen op; blijkbaar was zij in een zeer opgewonden stemming.

Raffles verloor haar niet uit het oog,

en begon zich af te vragen of hij er wel goed aan gedaan had, de hulp van Jacqueline in te roepen bij het plan, dat hij zich had voorgesteld.

Hij had ervoor gezorgd, dat hun kleedkamers zich vlak bij elkaar bevonden, omdat hij heel goed begreep, dat de jonge vrouw zich die avond aan een groot gevaar ging blootstellen. Er kon niet aan worden getwijfeld, of Kyriapoulos, haar herkenkend, zou onmiddellijk proberen, haar opnieuw in zijn macht te krijgen.

En was zij wel sterk en vlug genoeg? Was het niet al te gevaarlijk, haar te plaatsen op de rug van dat onbekende paard?

Toen Raffles dit nogmaals bedacht, trad hij uit zijn kleedkamer, deed een stap terzijde en klopte op een verveloze deur, waarop een groot zwart nummer geschilderd was.

— Ik ben het, zei hij zacht.

De deur werd geopend, en Jacqueline liet Raffles binnentreden. Zij zou het vierde nummer maken, en was reeds geheel gekleed, dat wil zeggen zij droeg een vleeskleurig tricot, een soort blouse van witte zijde, zonder mouwen, en een kort rokje, eveneens van zijde, met pailletten bezet.

Zij had een dikke mantel omgeslagen, want het was hier tamelijk koud en vroeg aanstonds opgewonden:

— Is hij er? Hebt gij hem gezien?

— Dat weet ik nog niet, Jacqueline, antwoordde Raffles, maar ik ben ervan overtuigd, dat hij zal komen. Maar daarom kwam ik niet. Weet je zeker dat je sterk genoeg bent? Ik maak mij een beetje ongerust. Ik weet niet of ik er goed aan heb gedaan, je toe te staan, reeds nu op te treden.

— Ik voel mij best, ik verzeker het u, mijnheer, antwoordde Jacqueline, terwijl zij even haar hand op zijn arm legde. U behoeft voor niets te vrezen. Ik

heb bijna een vol uur geoefend, en ben al gewend aan Soliman. Het dier is gelukkig niet heel jong meer, en zal het wel schappelijk met mij maken. De hoofdzaak is immers dat Kyriapoulos mij ziet en dat wij hem zodoende lokken?

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt en Brand stak zijn hoofd naar binnen.

— Kyriapoulos zit op zijn oude plaats in de loge recht tegenover de stallen, kwam hij opgewonden rapporteren. Nu hebben wij hem.

— Dat is nog niet zo zeker, antwoordde Raffles haastig. En spreek minder luid. De muren hebben hier misschien oren, en ik zou niet graag willen dat de zaak ruchtbaar werd.

— Maar deel ons dan nu aanstonds je plan mee, Edward, ging Brand op zachtere toon voort. Wat moeten wij doen?

Raffles dacht een ogenblik na, met gefronste wenkbrauwen, en wendde zich toen tot Jacqueline met de vraag:

— Geloof je in staat te zijn, hem rustig te woord te staan, zonder je te verdraden?

— Ik weet het niet, maar ik denk van wel, antwoordde de vrouw.

Raffles zag zeer goed de onzekere uitdrukking op haar angstig, bleek gezicht, en zei:

— Het moet in ieder geval geprobeerd worden. Wij zullen in de nabijheid blijven, zodat wij je dadelijk te hulp kunnen schieten als het nodig is. Welnu dan, het is zo goed als zeker dat hij zich, onmiddellijk na afloop van je nummer hier zal vertonen, om met je te spreken. Hij zal je eerst ondervragen en willen weten hoe je hier komt en wat er met je geschied is, nadat je uit je schijndood bent ontwaakt. Want op die wijze hoopt hij natuurlijk achter onze tegenwoordige verblijfplaats te komen.

— O, maar dat zal ik hem nooit zeggen. Liever dood, riep Jacqueline op heftige toon.

— Spreek zachter, waarschuwde Raffles haar. Ik ben er van overtuigd, Jacqueline, dat je ons niet moedwillig zult verraden, maar kunnen wij er wel zeker

van zijn, dat je over je eigen wil zult beschikken? Heeft hij je nooit in slaap gemaakt, gehypnotiseerd bedoel ik.

— Een paar keren, dat meen ik mij stellig te herinneren. Maar dat was niet eens nodig. Kyriapoulos behoefde mij slechts te zeggen, doe dit of doe dat, en ik deed het, zonder mij een seconde te bedenken. Maar als hij nu zou willen vragen, wat er van u en uw vrienden geworden is, ik zou liever mijn tong afbijten dan het hem zeggen.

Raffles dacht weer een ogenblik ingespanssen na, hief toen eensklaps 't hoofd op en Brand zag zijn grijze ogen schitteren, toen hij op gedempte toon hernam:

— Neen. Ik heb iets beters bedacht. Je zult het juist wel zeggen, en je zult je houden alsof ge weer volkomen onder zijn invloed bent geraakt. Hij zou er duizenden voor over hebben om te weten waar hij mij zou kunnen vinden. Welnu, hij zal het weten. Wij zullen hem rustig laten begaan, en dan, als wij hem eenmaal in het net hebben, als ik met hem kan doen wat ik wil, dan zal ik hem wel zolang kunnen verdonkeremanen, op een of andere wijze, totdat wij de tijd hebben gevonden, voldoende bewijzen tegen hem bijeen te brengen.

De jonge vrouw zei eenvoudig:

— Ik zal het doen, mijnheer. Maar blijf bij mij, bescherm mij tegen hem, verberg u ergens, zodat u me dadelijk kunt te hulp snellen als ik roep.

— Laat dat maar aan ons over, zei Raffles glimlachend. Je zult dadelijk naar je kleedkamer terugkeren na je nummer, en dan zul je hem hier ontvangen, in dit zelfde vertrek. Wij zijn hiernaast en je hoeft maar één kreet te slaken om ons te doen toesnellen. Onze vriend James drukt de deur in als het nodig is, wij bruskeren de zaak, en wij laten de kerel arresteren, als het niet anders gaat.

Op dit ogenblik kraakte er iets, alsof er over een planken vloer werd gelopen.

— Wat is dat? vroeg Brand verschrikt.

Hij was met een enkele stap bij de deur, opende ze, maar op de gang ver-

toonde zich niemand. Het was ook wel heel vroeg, en hier kleedden zich slechts enkele artiesten.

— Dat zal Bernard Joshy geweest zijn, zei Jacqueline onverschillig. Hij is een clown, die zich kleedt in de kamer hierboven. Hij is zeker zoëven binnengekomen. Ben jij daar Joshy? riep zij met luide stem, naar de zoldering kijkend.

Zij kreeg geen antwoord, en vervolgde glimlachend:

— Hij is er nog niet. Maar het hele gebouw kraakt hier; het is al zo oud.

Weer werd er op de deur geklopt, en nu was het directeur Medrano in eigen persoon, die eens kwam kijken hoe het stond met zijn nieuwe aanwinsten.

— Ik ben in jullie kleedkamer geweest, verklaarde hij opgewonden tot Raffles. Ik heb jullie vriend gezien. Nooit van mijn leven zag ik zulke spieren. Die man zou in staat zijn, heel Parijs van haar grondvesten op te lichten. Gelooft u, dat alles goed zal gaan, Jacqueline?

— Ik ben ervan overtuigd, directeur, antwoordde de jonge vrouw glimlachend.

— We hebben je Soliman gegeven, want dat peerdje is al veertien jaar en zal zeker geen malle kuren uithalen. Denk alleen maar om het tempo, vergeet nooit dat het paard al zeven jaren op dezelfde muziek loopt, en luister dus alleen naar het ritme. Dan kan je niets overkomen. Maak je nummer vanavond nog maar niet te lang.

— Wie is mijn clown? vroeg de jonge vrouw, iets aan haar costuum verschikkend.

— Ik heb je Joshy maar gegeven. Hij heeft een paar nieuwe bedenksels. Laat hem maar kalm begaan, al mocht het soms wat lang duren. Later kun je je schade inhalen.

Hij knikte haar nog eens bemoedigend toe, ging heen, en men hoorde zijn zware stappen zich hoe langer hoe verder verwijderen in de gang, waar het gaslicht hoorbaar suisde en waar een drukkende, benauwde warmte hing.

— Een directeur naar mijn hart, zei Raffles opgewekt. En nu zullen we je verlaten, Jacqueline, en eens een kijkje

gaan nemen in onze eigen kamer, en ons overtuigen of ons materiaal in orde is. Misschien zullen wij maar twee of drie avonden optreden, misschien moet het wel langer duren, maar kort of lang, en al ben ik wie ik ben, wij mogen het publiek geen knollen voor citroenen verkopen. Tot straks. En nu nog iets: je laat hier niemand binnen, wie het ook moge zijn, zonder te vragen wie het is. Wij treden pas na de pauze op, en zullen in de buurt blijven.

De deur ging dicht, en Raffles en Brand traden de naast gelegen kleedkamer binnen, een zeer ruim vertrek, voor zes artiesten bestemd, maar die zij thans met hun drieën deelden. Henderson was juist klaar met zijn toilet, dat wil zeggen dat hij zich gestoken had in een soort boksbroekje en een nagemaakte panterhuid om zijn bovenlichaam had geslagen, zodat de helft van zijn brede borst en zijn geweldige armen ontbloot bleven.

Hij droeg vergulde sandalen, een pruik van zwart haar, gekruld, hetgeen de toneelspelers een « Titos-kop » noemen, met een koperen band om het voorhoofd.

Hij had zijn gelaat een weinig bruin gemaakt, en het was nu niet zo gemakkelijk, in deze reusachtige krachtmens de helper van Raffles te ontdekken.

Raffles bekeek hem eens goedkeurend betastte de spieren, die week waren als boter, of hard als een keisteen, naarmate zij werkeloos waren of gebruikt werden, en zei toen:

— Voor jou behoeven wij ons niet ongerust te maken, James. Het zal alles van een leien dakje gaan.

— Dat verwacht ik ook, mylord, antwoordde de reus met een brede grijns. Maar wanneer moet ik eigenlijk optreden?

— Het eerste nummer na de pauze James. Dat is een van de beste nummers die er zijn. Je zult nog carrière maken. Verlaat dit vertrek niet, alvorens wij zijn teruggekeerd, en luister goed naar wat er hiernaast gebeurt. Men kan nooit weten. Aarzel niet om de deur in te drukken als je haar hoort schreeuwen.

— Die rotvent is er dus, mylord? riep Henderson woedend. Zal ik naar zijn loge klimmen en hem in de piste gooien?

— Dat middel is wel wat al te opzichtig, James, antwoordde Raffles met een lachje. Wij zullen het een beetje beschaafder en eleganter doen, naar ik hoop. Kom mee, Charles, wij gaan naar de stallen.

Toen de beide vrienden de trap met zijn uitgesleten treden waren afgedaald, die uitkwam op de gang, welke de stallen omsloot, klonken juist de eerste schetterende tonen van de kapel.

Over een kwartier zou de voorstelling een aanvang nemen.

De twee vrienden gingen steeds verder, langzaam lopend, want zij hadden de tijd, tot zij de plek bereikten, waar hun eigen toestellen op een schijnbaar ordeloze hoop bijeen lagen.

Raffles bukte zich, om nog eens de staaldraden te onderzoeken, die de drie rekken uitgespannen moesten houden, en zich te overtuigen dat de wartels nog goed werkten.

Een paar balletmeisjes liepen hem voorbij, die hem nieuwsgierig opnamen.

Eindelijk kwamen zij in de grote algemene stal, waar zich op dat ogenblik slechts zeer weinig personeel ophield.

Raffles zocht naar Soliman, en vond de tamelijk zwaarlijvige hengst tenslotte in een afgelegen hoekje, nog niet gezadeld, en met de kop druilerig omlaag, terwijl een kleine man met gitzwarte ogen in zijn bos wat scharrelde en het dier schijnbaar wat opwreef, opdat het aanstonds zou glimmen; om een paard op die leeftijd glanzend te krijgen is niet zo gemakkelijk.

Raffles en Brand kwamen naderbij, en de man hief het hoofd op.

Hij droeg geen blauwe werkkleed en Raffles vroeg zich af, wie hij kon zijn, terwijl de kleine man hem met zijn stekende ogen opnam.

Hij klopte even het paard op het brede kruis, en ging toen verder. Aan de andere kant van de brede gang was een stalknecht bezig met het opruimen van mest.

Raffles wees over zijn schouder in de richting van de box van Soliman en vroeg op gedempte toon:

— Wie is die man daar?

— Ken je hem niet? vroeg de knecht verbaasd. Dat is immers Bernard Joshy onze August. Hij mag zich wel een beetje haasten, want hij moet samenwerken met Jacqueline. Anders is hij om deze tijd al gekleed.

Op het horen van de naam had Raffles even de wenkbrauwen gefronst. Hij dacht aan het kraken van de vloer. Wat had die man daar nu bij dat paard te maken, zo vroeg hij zich af.

— Bemoeit hij zich met de paarden? vroeg Raffles weer op dezelfde zachte toon.

— Welneen, nooit, luidde het antwoord. Hij heeft zeker weer wat te veel op. Hij bemoeit zich juist nooit met de paarden, want hij heeft een hekel aan ze, nadat hij eens een trap heeft gekregen, die hem een paar maanden in het ziekenhuis plat op zijn bed heeft neergegoid.

Raffles draaide zich om, keek naar de box, en zag nu dat de man met zijn stekende zwarte ogen al die tijd, onder het poetsen van het paard door, onafgebroken naar hem en Brand gegluurd had.

Maar nu wendde Joshy haastig het hoofd af, wrong zich langs de dikke flanken van het dier uit de box, en ging zacht fluitend heen, met zijn handen in zijn zakken.

Nu keek Raffles eens aandachtig naar Soliman, die daar geduldig een beetje stond te suffen, betastte de zware benen, waaraan men met opzet de hoofvlokken had laten zitten, de sterke borst, keek het dier in de ogen, nadat hij zich niet zonder moeite tussen de wand van de box en het zware dier had doorgewrongen.

Het paard droeg alleen het hoofdstel, en zou aanstonds gezadeld worden.

Voor zover hij kon nagaan was er aan Soliman niets bijzonders te zien.

HOOFDSTUK VI

KYRIAPOULOS PLAATST CONTRA-MIJNEN

Er kwamen meer stalknechts binnenlopen, die met gedempte kreten en geklap van hun tong, de paarden uit hun boxen dreven, en ze snel en handig tuigden met alles wat er reeds gereed hing aan de haken naast de boren.

Raffles en Brand werden nu en dan tamelijk ruw opzijde gezet, en zij achtten het dus verkieselijker in de brede gang naast de gordijnen post te vatten. Zij hadden ruimschoots de tijd, daar zij pas na de pauze zouden optreden.

Zij stonden daar enkele minuten, toen de acht prachtige paarden, door de directeur voorgesteld, hen als een orkaan voorbij stormden, om uit zichzelf hun boxen weer te gaan opzoeken.

Nauwelijks was het gedreun opgehouden van hun slaande hoeven, of de stalknechts begonnen vlug het plankier te leggen voor de kunstwielrijders die nu zouden optreden.

Toen dit nummer bijna was afgelopen, zagen de twee mannen Jacqueline aankomen, nog altijd met haar mantel om en op de voet gevolgd door Henderson, die haar als een trouwe slaaf scheen te bewaken.

— Zenuwachtig? vroeg Raffles glimlachend, zodra zij naast hem stond.

— Volstrekt niet. Maar ik maak mij een beetje ongerust over Soliman. Het paard is niet zoals anders, zeggen de stalknechts. Hij schudt met de kop, en heeft een vreemde gloed in de ogen.

Raffles wilde iets zeggen, toen een stalknecht reeds met 't paard aankwam.

Raffles bekeek het dier nogmaals aandachtig, met opeengeknepen lippen, betastte de poten, onderzocht zeer zorgvuldig de knieën, maar kon volstrekt niets bijzonders vinden.

En toch was het zeker, dat het paard onrustig was. Het schudde herhaaldelijk met de kop, en eens zelfs lagde het de oren in de nek.

Raffles wilde juist een einde aan de zaak maken, en althans het nummer doen uitstellen, toen reeds de gordijnen openzwaaiden, en de wielrijders met een ste-reotiepe glimlach op het geschminkte ge-laat voorbij snelden.

En voor hij nog iets kon zeggen had de gegalonneerde stalknecht Soliman reeds in de circus gebracht.

— Vooruit. Vooruit, drong Medrano, die juist te voorschijn trad, om de ver-richtingen van de kunstrijdster te volgen. Maak wat voort, ons programma is vanavond toch al wat overladen.

Hij nam haar zelf de mantel af, en het volgende ogenblik sprong Jacqueline als het ware in een onmetelijke kuil van licht, met uitgespreide armen en de lippen half geopend.

En daar kwam Joshy ook al aan, gekleed als August de Domme, met een te lange broek, geweldig grote schoenen een vest dat hem tot aan de knieën reikte en een ontzaglijke, witte strikdas. Hij had een pruik van lang, vuurrood haar op, die hem een potsierlijk uiterlijk gaf.

Hij stond bij het gordijn klaar om aanstonds op te treden, na de eerste toeren van de kunstrijdster.

Raffles en Brand waren voor het gordijn gaan staan, geheel terzijde, waar zij weinig in het oog vielen.

Tegelijk gingen beider blikken naar de loge waar Kyriapoulos zat.

De Griek bevond zich op dezelfde plaats, die hij nu al bijna twee weken innam, maar dit keer was hij blijkbaar veel vroeger gekomen dan anders, misschien opmerkelijk gemaakt door de vreemde namen op de aanplakbiljetten en in de advertenties.

Ternauwernood had het dier tweemaal in het rond gegaloppeerd, met dat eigenaardige, zeer korte galopje, hetwelk alleen aan circuspaaarden eigen is, of het

kennersoog van Raffles had duidelijk gezien, dat er iets met het paard niet in orde was. Het galoppeerde niet regelmatig, hield zich niet aan de maat van de muziek, en tot tweemaal toe schoot het plotseling snel vooruit, zodat Jacqueline bijna haar evenwicht had verloren.

De pikkeur, blijkbaar ten zeerste verwonderd, ofschoon hij zijn gelaatstrekken zo goed mogelijk beheerste, riep een paar toornige bevelen, en voor een ogenblik scheen het paard kalmer te worden.

Maar nauwelijks had de bevallige kunstrijdster zich met een lenige sprong op beide voeten opgericht op het platte zadel, of het dier schudde heftig met de kop, hinnikte even, schoot plots vooruit, en stond eensklaps, voor iemand begreep wat er geschiedde, op de trillende achterpoten.

Midden in de vaart werd Jacqueline van het zadel geslingerd, en viel, terwijl het publiek een luide, doordringende angstkreet slaakte, aan de andere zijde van de fluwelen balustrade tegen de eerste rij van de klapstoelen.

Onmiddellijk kwamen er stalknechts toesnellen, het paard, dat nu woedend met de achterpoten schopte, werd opgevangen en niet zonder moeite weggevoerd.

De muziek speelde heel zacht door, terwijl de dirigent zich had omgewend, en, besluiteloos wat te doen, naar het tafereel daar in de diepte op het gele zand staarde.

Jacqueline was met schouder en hoofd tegen het ijzeren onderstel der stoelen aangekomen en bewusteloos. Het was alsof Raffles de toeleg als in een bliksemschicht plotseling doorzag. Hij wierp een korte blik naar boven, en zag Kyríapoulos recht overeind in zijn loge staan, en ondanks de grote afstand, meende hij een uitdrukking van voldane wraakzucht op zijn bleek gelaat te zien, en een valse schittering in de groen lichtende ogen.

Hij zag om naar Joshy, maar die was reeds de piste in gesneld, en behoorde tot een van de eersten, die de ongelukkige vrouw hulp boden.

— James, houd dat kleine gedrocht

van haar weg, wie weet wat de kerel nog meer wil uitrichten, zei Raffles met gesmoorde stem.

De reus had maar een enkel woord nodig.

Hij stapte over de lage balustrade, ging het groepje tegemoet, hetwelk daar kwam aanlopen, terwijl vier mannen de ongelukkige kunstrijdster droegen, en slingerde zonder een woord te zeggen de clown terzijde, die naast de gewonde mee liep, precies alsof deze een giftige pad was, zodat Joshy wel zes meters verder te land kwam, langzaam overeind krabbelde en wegsloop, met een blik van doedelijke haat in de kleine ogen.

Er waren reeds een paar geneesheren uit het publiek komen toesnellen en Raffles wachtte er zich natuurlijk wel voor, zijn eigen diensten aan te bieden, want dit zou men terecht vreemd vinden in een parterreacrobataat.

Maar hij bleef toch in de onmiddellijke nabijheid, terwijl Jacqueline behoedzaam naar binnen werd gedragen, en werd neergelegd in een klein vertrek, expresselijk voor dergelijke ongevallen ingericht, en waar een breed, ijzeren ledikant stond, een kleine tafel, en een paar stoelen.

De zeer verschrikte Medrano liet het vertrek onmiddellijk ontruimen, zodat de beide geneesheren ongestoord de bewusteloze vrouw konden onderzoeken. Weinige minuten later trad een hunner weer op de gang, en zei op gedempte toon, terwijl het fluisterende troepje mannen en vrouwen plotseling zweeg:

— Een sleutelbeen gebroken, en een lichte hersenschudding. Maar zij is sterk en wij geloven wel te mogen verzekeren dat zij binnen een paar weken geheel hersteld zal zijn. Ik zou haar spoedig naar een ziekenhuis laten overbrengen. Wij hebben haar even verbonden met wat wij in de verbandtrommel vonden. Laat iemand om een ziekenauto telefoneren.

Men zal wel begrijpen dat dit alles geschiedde, nadat de hoofdpikkeur aan het publiek had medegedeeld, dat de wonden van mademoiselle Jacqueline gelukkig geen zorg behoeften te baren en nadat het volgend nummer begonnen was, als

of er niets was voorgevallen.

In een circus is men nu eenmaal weinig sentimenteel, en het publiek komt om waar voor zijn geld te krijgen.

Terwijl men de gewonde, die juist even tot bewustzijn was gekomen, behoedzaam wegdroeg op de brancard, klonken daarbinnen in de circus de schelle kreten van de clowns en de sissende klanken van de bekkens in het orkest.

Raffles had zich gehaast naar de naam te informeren van de kliniek, waarheen Jacqueline werd overgebracht. Het allerliefst had hij haar weer laten overbrengen naar zijn eigen huis, maar dit durfde hij niet doen, wel wetend dat dit onmiddellijk bekend zou worden, en dat zou hoogst onwenselijk zijn.

Hij had snel een onderzoek ingesteld in de kleedkamer van de paardrijdster, en het duurde niet lang, of hij wist genoeg. In een der hoeken, niet aanstonds zichtbaar omdat het daar duister was, bevond zich 'n gat in de zoldering, waardoor in vroeger tijden wellicht een kachelpijp had gelopen, en door die opening had Joshy alles kunnen horen althans het voornaamste, van hetgeen daarbeneden gesproken was. Het overige was niet moeilijk te raden.

Dat heerschap had zeker begrepen, dat hier geld te verdienen was en had zich gehaast, de loge op te zoeken, waar zich de man bevond, die Kyriapoulos moest heten. Hij had het geheim van Raffles' plannen misschien voor een stevige fooi verkocht, en daarna ook nog op zich genomen, Soliman een middeltje in te geven, waardoor het dier onrustig en prikkelbaar werd.

Terwijl Henderson zijn toeren vertoonde, en het publiek voortdurend juichte, vreesde Raffles elk oogenblik een aantal politieagenten te zien binnendringen om hem te komen arresteren, want de Griek wist nu, wie zich achter het mom van de rekwerker verborg.

Maar toen zich niets bijzonders voerdeed, begon Raffles in te zien dat de Griek liever zelf zijn wraaklust wilde botvieren, en er zich niet mede tevreden stelde, zijn vijand in handen van de politie te spelen. Hij zou trouwens wel van hem gehoord hebben, en weten,

dat dit maar niet zo gemakkelijk ging. Tenslotte zou de eenmaal gearresteerde Raffles, zo moest hij redeneren, zich geen seconde bedenken om alles te zeggen wat hij omtrent de schatrijke Griek wist, die op zulk een geheimzinnige wijze zijn prachtig woonhuis had verlaten.

Maar de arme reus was in zulk een verschrikkelijk humeur, dat hij niet alleen rotsblokken, maar kanonnen zou hebben verbrijzeld. Hij hamerde er zo woest op los met zijn blote vuist, dat de stenen naar alle richtingen vlogen, stukgebeukt, en de nieuwsgierige stal-knechts in een haastige vlucht hun heil zochten.

Henderson beet zijn spijkers en kettingen door alsof het krakelingen waren, boog op vererend verzoek een dikke gaspijp krom, die een heer uit het publiek voor hem had meegebracht, en draaide een gewone pook als het ware tot een kluwen. Hij gaf zich nauwelijks de moeite om na afloop van zijn nummer voor het applaus te komen danken, en wendde zich dadelijk grimmig tot Brand met de vraag:

— Waar is die vent, mijnheer Brand, die potsenmaker, met zijn zwarte oogjes? Ik ben nog niet klaar met mijn nummer, ik heb nog het een en ander te breken.

— Wacht daarmee, tot mylord het je zal zeggen, James, antwoordde Brand ondanks zichzelf lachend. De kerel sluipt hier nog rond, en gelooft zeker, dat men niets tegen hem kan bewijzen. Hij is bij het paard gezien, en dat is alles. Maar mylord wil volstrekt niet, dat hem een haar op het hoofd gekrenkt wordt.

— Wil mylord dat niet? vroeg de reus verbluft.

— Neen, James. Wij hebben op het oogenblik aan een hele, een levende Joshy heel wat meer dan aan een zieke of dode. Je zoudt toch ook de speurhond niet doden, die je op het spoor moet brengen van een gevaarlijk misdadiger?

— Dat zou al heel dom zijn, mijnheer Brand.

— Juist even dom zou het zijn, thans die Joshy onder handen te nemen. Want hij zal stellig nog wel eens met de

Griek in aanraking willen komen. Zijn hebzucht is gewekt, hij begrijpt dat hier meer te verdienen is, en hij zal een willig werktuig zijn in de handen van Kyriapoulos. Die zal hem wel opdragen, ons in het oog te houden, en als het kan, ons een gemene poets te bakken, ons uit de weg te ruimen misschien.

— Ik moet zeggen dat dat vooruitzicht mij volstrekt niet aanstaat, mijnheer Brand, pruttelde de reus, die intussen de gemeenschappelijke kleedkamer bereikt had, zijn dikke overjas afwierp en zijn bezweet lichaam begon af te drogen. Alles heeft zijn grenzen en ik vind het een onaangenaam denkbeeld door die kleine jakhals met zijn gemene oogjes aan mijn einde te komen.

— Zover zijn wij nog lang niet, James. Stel je maar gerust. Mylord zal wel een goed plan bedenken. En maak nu een beetje voort, want mylord wil je onmiddellijk naar het ziekenhuis zenden, waar je je moet overtuigen dat Jacqueline daar inderdaad is opgenomen. Zeg dat je haar neef, haar broer bent, het komt er niet op aan wat, maar overtuig je van de plaats waar men haar heeft neergelegd. Medrano moet het betalen, want dat schrijft zijn contract hem voor, en al lijkt hij een goedgehartig man, hij moet toch ook aan zijn portemonnaie denken en zal haar zeker wel geen kamer voor haar alléén hebben gegeven. Dat alles wil mylord weten, en liefst zo gauw mogelijk. Als je die Griek mocht zien...

— Dan grijp ik hem in zijn nek, en gooi hem in de Seine.

— Neen, driftkop. Niets van dat alles. Loop toch niet zo hard van stal. Als je hem ziet, dan volg je hem, en tracht te ontdekken waar hij thans woont. Mylord en ik zullen letten op Joshy, voor zover het ons mogelijk is. De pauze is zoëven begonnen en wij moeten ons nu zelf haasten; nu minder dan ooit mogen wij onze taak hier verzuimen. Men zou

achterdocht krijgen, en dat moet tot iedere prijs vermeden worden.

Nog terwijl hij sprak begon Brand zich haastig te ontkleden en stak zich in het tricot van dunne, blauwe zijde, dat zijn krachtige, en toch slanke ledematen prachtig tot hun recht deed komen.

Raffles trad een ogenblik later binnen, zwiingend, met een somber gelaat, en begon zich eveneens te verkleden, terwijl Brand nu en dan een schuinse blik op hem wierp, en Henderson in zich zelf bleef brommen als een getergd wild dier.

Henderson was het eerst klaar, kreeg zijn instructies en wat geld, en verliet onmiddellijk het circus aan de achterzijde, teneinde zich te begeven naar het ziekenhuis van Lariboissière, op ongeveer tien minuten gaans afstands, waar de gewonde paardrijdster was opgenomen.

Nauwelijks hadden Raffles en Brand zich in hun maillots gestoken, of reeds ging het belletje, dat hen moest waarschuwen en vlug daalden zij de trap af, om een ogenblik daarna met de bekende beroepsglimlach in de kring van fel licht te springen, die hen eensklaps omsloot.

Een ware storm van applaus barstte dan ook los, toen Raffles en Brand, na een laatste salto, glimlachend bogen, en tussen de gordijnen verdwenen.

Zij moesten wel vier malen terugkomen om te danken en toen ving Medrano zelf hen op, bezweet en verrukt, sloeg hen op de schouders, en jubelde:

— Een contract voor een vol jaar. En ik leg er nog vijfduizend francs per dag op. Ik maak niet gauw complimentjes, want dat bederft de mensen maar, en je mag me geloven als ik zeg dat jullie fenomenaal zijn, en die vriend van je ook, die blijft bij me. Waar zit hij nu, die grote kerel?

— Sigaretten halen, antwoordde Raffles laconiek. Hij zal nog wel terugkomen. Wat het contract betreft, daar spreken wij nog wel eens over.

HOOFDSTUK VI

EEN VRESELJK EINDE

Een uur later ongeveer ontmoetten de drie vrienden elkaar voor de deur van het ziekenhuis, want al die tijd had Henderson in de onmiddellijke nabijheid rustig op wacht gestaan, en hij zou er ook de hele nacht zijn blijven staan, als het nodig zou zijn geweest.

Hij wist onmiddellijk te vertellen, dat hij, al was het dan met enige moeite, bij de bewusteloze patiënte was toegelaten, die inderdaad in een gemeenschappelijke vrouwenzaal lag, waar tien bedden stonden, die voor de helft bezet waren.

De reus wist zelfs nauwkeurig de plaats aan te duiden, waar zich dat vertrek bevond, aan de rechterzijde van de rechtervleugel en uitzien op het grote park, met zijn afzonderlijke paviljoens, dat zich rondom het ziekenhuis uitstrekte. Dat park drong als het ware tussen de beide zijvleugels door, zodat niet alleen de vier ramen aan de voorzijde van de zaal, maar ook de twee in de zijwand op al groen uitzagen. Deze vrouwenzaal bevond zich op de tweede verdieping. Een brandladder liep vlak langs de ramen in de zijgevel.

— Dat heb je alles goed opgemerkt, James, zei Raffles pijnlijk. Hoe was het met haar, toen je haar verliet?

— Zij was tot bewustzijn gekomen, zij had erge pijn, maar zij herkende mij toch dadelijk en zei met een zwak stemmetje, dat u zich niet ongerust moest maken, want dat zij wel weer gauw de oude zou zijn. Maar gij moest u zelf in acht nemen, zei de arme meid, alsof wij dat al niet uit ons zelf zouden hebben gedaan, nu wij met die rotzak te doen hebben.

— Ik heb een voorgevoel, James, dat hij het ons niet lang meer lastig zal maken, zei Raffles kortaf. Heb je geïnformeerd naar de officiële bezoeken?

— Tweemaal in de week, in de klasse

waar zij verpleegd wordt, gedurende een uur.

— Dat is te weinig, zei Raffles. Dan moet zij aanstonds morgen naar een andere kamer worden overgebracht. De nabijheid van die brandtappen is mij ook te gevaarlijk. Wij hebben nu eenmaal te doen met een kerel, die nergens voor staat. De hemel weet wat hij nu weer in de zin heeft, met behulp van een windpistool of een vergiftigde pijl. En daarom, Charles, ik weet dat ik veel van je verg, maar het geldt hier misschien een mensenleven. Blijf twee uren waken in het park; je kunt over het hek klimmen. Dan zal ik je komen aflossen, en drie uren daarna Henderson.

Het vooruitzicht was wel weinig aangenaam, maar allen begrepen dat men met een man als Kyriapoulos de uiterste voorzichtigheid in acht moest nemen.

Indien hij maar een ogenblik mocht twifelen aan de onderworpenheid van zijn sujet, indien hij één seconde zou geloven dat zij hem zou willen aanklagen, dan zou hij niet aarzelen haar door sluipmoord uit de weg te ruimen.

En zo geschiedde het dan, dat Brand zich van hen afzonderde, en een plek zocht, waar hij ongezien over het niet al te hoge hek kon klauteren.

Raffles en Henderson begaven zich naar hun woning, die nauwelijks twintig minuten gaans verder lag en namen enige uren rust.

Toen stond Raffles weer op van zijn bed, waarop hij zich gekleed uitgestrekt had, rekte zich eens uit, was onmiddellijk klaar wakker, en sloop de trap af, om Brand te gaan aflossen.

Zodra hij zich op dezelfde plek bevond, waar de jongeman over het hek geklauterd was, liet hij het zachte, lokkende gefluit van de merel horen, dat bijna aanstonds beantwoord werd, en een ogenblik later trad Brand uit de don-

kere schaduw van een bosje rhododendrons te voorschijn, overtuigde zich dat hij met Raffles te doen had en fluisterde opgewonden door de spijlen van het hek heen:

— Kyriapoulos is er geweest. Het had maar een haar gescheeld, of ik had hem kunnen grijpen.

— Vertel gauw, zei Raffles op gedempte toon.

— Ik stond nog nauwelijks een uur op wacht, met mijn blikken gevestigd op de vensters van de vrouwenzalen op de tweede verdieping, die tamelijk helder verlicht waren, en waarachter ik nu en dan een zuster zag heen en weer lopen of ik meende een donkere gedaante te zien, die zich verdacht bewoog aan de voet van de brandtrap. Toen steeg die gedaante naar boven, en ik begreep natuurlijk onmiddellijk, dat dit onmogelijk een nachtwaker kon zijn, want die zou wel een lantaarn bij zich gehad hebben, en ook niet zo stil en geheimzinnig te werk zijn gegaan. Ik verliet mijn post, sloop op mijn beurt naderbij, en zag hoe de gedaante hoe langer hoe hoger klom. Ik stond nog in beraad of ik niet zou schieten, maar dat durfde ik toch niet; stel je eens voor dat ik mij vergist had, en dat hij het niet was. Zo besloot ik dus hem na te gaan, al wist ik wel dat ik er mijn hachje aan waagde, op die smalle ijzeren trap. De gedaante hield stil op het kleine platform, nog geen drie voeten van het zaalvenster verwijderd, leunde voorover, en loerde blijkbaar naar binnen. Toen aarzelde ik niet langer, maar was met een paar sprongen bij de voet van de trap. Helaas echter trapte ik daarbij op een dikke, droge tak, die luid knappend doormidden brak, en de man daarboven was gealarmeerd. Sneller dan een eekhoorn liep hij de brandtrap helemaal ten einde en ik zag hem over de rand van het dak verdwijnen. Ik moet het bekennen, ik durfde niet verder gaan. Hij had mij immers gemakkelijk tien malen kunnen treffen, terwijl ik daar langs die smalle trap naar boven klauwde.

— Dat was heel verstandig geredeneerd, amice. Moed is heel mooi in een

man, maar doldrieste overmoed is af te keuren. Hij zou zeker geen seconde gearzeld hebben, om je van het dak af een kogel door het lichaam te jagen met zijn geruisloos pistool. Wat gebeurde er verder?

— Wel, ik rende weer terug naar de beschuttende duisternis, en lette goed op, maar ik zag de gedaante niet terugkeren.

— Dan is het nu mijn beurt, besloot Raffles. Zij moet morgen onmiddellijk worden overgebracht naar een afzonderlijke kamer, en wij zullen de directeur, voor zover het nodig is, op de hoogte brengen. Zij moet zorgvuldig bewaakt worden, en alleen de geneesheer van het gasthuis mag haar bezoeken, buiten ons. Die Griekse hondsvot weet zich zeer goed te vermommen en zou ondanks alles onder een of ander voorwendsel tot haar kunnen doordringen. En ga nu heen, Charles, en ga slapen. Morgen zullen wij wel verder zien.

— Wat doen wij met die Joshy?

— Beste Charles, ik moet vrezen, dat wij veeleer de vraag moesten omkeren: wat doet Joshy met ons? De nacht brengt wellicht raad. Ga nu.

Brand verdween over het hek, en alleen het flauwe geritsel van de bladeren was hoorbaar toen hij dit deed.

Het verdere van de nacht verstreek zonder dat zich iets bijzonders voordeed, en de dag was nauwelijks aangebroken, of Raffles liet zich bij de directeur van het ziekenhuis aandienen in gezelschap van Brand, maakte zich kenbaar als een goed vriend van Jacqueline Duparc, werd dadelijk bij hem toegelaten, toen hij sprak van een hogere klasse, en verliet het grote gebouw niet, voor de overbrenging had plaats gehad en voor hij de directeur had gezegd, dat het leven van de gewonde ernstig gevaar liep, daar zij verbitterde vijanden had, die haar een dodelijke wraak hadden gezworen.

De directeur drong aan, wilde nader bijzonderheden vernemen, sprak van de politie, maar Raffles kon slechts antwoorden.

— De wet laat nergens toe, mijnheer, iemand gevangen te nemen, voor de volvoering van de daad, antwoordde Raf-

fles kortaf. Maar vindt men iets, dan kan misschien gedwongen worden, medeplichtigen te noemen. Tot zolang kunnen wij niets doen. Wilt gij mij dit beloven?

De directeur dacht een ogenblik na, keek Raffles eens goed aan, en antwoordde toen:

— Gij hebt mijn woord. Wij zullen al het mogelijke doen om die ongelukkige jonge vrouw te beschermen. Ik weet dat ik een grote verantwoordelijkheid op mij laad door alleen op uw woorden af te gaan, want het is een heel ding, een bezoeker, die zich komt aanmelden, door de politie te laten fouilleren.

— In dit geval kunt gij het gerust doen, dokter, verzekerde Raffles, want wij weten zeker dat een zelfde Joshy de man is, die de noodlottige val van onze vriendin veroorzaakt heeft, en als men hem het vuur na aan de schenen legt, zal hij wel door de mand vallen.

Met deze woorden nam Raffles afscheid, en zei, zodra de beide vrienden weer op straat stonden, zacht tot Brand:

— De wonde geneest gelukkig uitmuntend, misschien kan zij over twaalf of veertien dagen reeds als genezen worden ontslagen. Maar al die tijd zal zij, ondanks alles, aan het grootste gevaar blootstaan, en ik had er een vermogen voor over, als ik wist waar zich die vervloekte Griek thans ophoudt.

Het was alsof het noodlot de wens van Raffles aanstonds wilde vervullen, want juist op dat ogenblik naderde er een auto, die voorbij reed, terwijl de man die daarbinnen zat juist een andere kant opkeek en voor het ziekenhuis stopte.

Raffles had Brand ijlings achteruit getrokken achter een vooruitspringend gedeelte van de muur, zag dat het portier geopend werd, en dat een man de stoep beklom van het ziekenhuis.

Hij vergiste zich niet: die man was Kyriapoulos.

— Als hij langer dan vijftien seconden wegblijft, gaan we eveneens naar binnen, zei Raffles. Zo niet, dan spring je achter op de auto en je rijdt mee. Sluip vast achter de taxi. De chauffeur is gelukkig blijven zitten en leest een krant. Misschien rijdt hij wel dadelijk

naar zijn woning of zijn hotel terug, en als je dat gevonden hebt, bel me dan onmiddellijk op naar 't ziekenhuis, waar ik zo lang zal wachten. Maar je moet vlug zijn.

Daar het nog zeer vroeg in de ochtend was, het ziekenhuis in een zeer stille buurt lag, niemand er dus notitie van nam, dat een eenvoudig geklede jonge man op een taxi toeliep en daar post vatte, achter de kap verscholen.

Raffles haalde verlicht adem toen bijna dadelijk daarop de deur weer opening en de Griek verscheen met een nijldige uitdrukking op zijn gelaat. De directeur had dus woord gehouden en hem niet bij de patiënte toegelaten.

Raffles zag hoe de auto wegreed, terwijl Brand lenig als een kat achter op de auto wipte en toen trad hij op zijn beurt het ziekenhuis opnieuw binnen en vroeg daar verlof, op een telefonische boodschap te mogen wachten.

Hij behoefde niet lang te wachten, want tien minuten later werd hij aan de telefoon geroepen en hoorde de woedende stem van Brand die zei:

— Alles mislukt. De auto stopte onderweg, de schurk heeft zeker iets vermoed en voor ik wist wat er gebeurde, stapte hij uit en liep om de wagen heen. Hij deed een uitval naar mij, maar miste gelukkig, wij hebben geworsteld, maar hij is mij, helaas, ontsnapt, voor ik hulp kreeg. Wat moet ik doen? Hij heeft mij een lelijke opstopper gegeven, die mij de adem benam.

— Kom naar huis, antwoordde Raffles kortaf. Je hebt gedaan wat je kon. Wij zullen verder beraadslagen.

Een half uur later waren de mannen vergaderd in de woonkamer van het kleine witgepleisterde huisje op Montmartre.

Raffles, die geruime tijd zwijgend op en neer had gelopen, stond eindelijk stil, bromde half tussen de tanden:

— Tot iedere prijs moeten wij weten waar de smeerlap zich bevindt. Wij zullen geen rustig ogenblik hebben, voor wij met het schoelje hebben afgerekend.

— Misschien gaat hij vanavond wel naar het circus om een onderhoud te hebben met die Joshy, merkte Brand op.

— Dat zou zeker buitengewoon onbe-

schaamd zijn, tenzij hij vermoedt dat wijzelf niet meer durven optreden, nu onze identiteit doorzien is, hernam Raffles. Maar wij moeten het er in ieder geval op wagen, en mogen ook Medrano niet zonder waarschuwing in de steek laten, dat heeft die vriendelijke, oude man niet aan ons verliend.

— Zou die Joshy weten waar hij zich ophoudt? vroeg Brand weer.

— Ik weet het niet, maar het is niet onmogelijk. Die twee zijn nu medeplichtigen, en de een is natuurlijk bang voor de ander. Zeg eens, James, waarom zeg je niets? Kun jij geen middel bedenken?

De reus had met een somber gelaat voor zich uit zitten kijken en antwoordde nu langzaam, zonder op te zien, met zijn vierkante kin in zijn geweldige vuist gesteund:

— Ik geloof het haast niet, mijnheer Brand. Mijn middelen vinden nooit zoveel ingang, geloof ik. Mylord vreest dat ik te hardhandig tewerk ga. Met mij is niets te beginnen.

— Hardhandigheid zou in dit geval ook weinig baten, James, hernam Raffles kortaf. En toch moeten wij die man hebben, tot iedere prijs. Zijn sluwheid kent geen grenzen, en binnen weinige dagen zal hij wel een middel verzonnen hebben, om ondanks alles die ongelukkige vrouw, die hem niet alleen niet meer van nut is, maar die nu zelfs zeer gevaarlijk voor hem is geworden, uit de weg te ruimen. Zij weet veel, zo niet alles van hem, en hij moet wel vrezen dat zij dat aan de politie zal vertellen. Hij zal dus in de eerste plaats willen proberen haar weer in zijn macht te krijgen, haar weer onder zijn invloed te brengen en als hem dat niet gauw gelukt, dan is zij ter dood veroordeeld.

Het was in een tamelijk mistroostige stemming, dat de drie mannen zich diezelfde avond naar het circus begaven.

Het eerste wat hun opviel, was, dat Joshy, alsof hij volstrekt niets te duchten had, brutaal rondliep in de stallen, ofschoon er van vele kanten blikken van wantrouwen en verachting op hem werden geworpen, want reeds was het uitgelekt, dat de clown het paard iets moest hebben ingegeven, al kon men dat ook

onmogelijk bewijzen en al begreep niemand de ware beweegredenen. Want aan jalouzie was moeilijk te denken, nu de mooie paardrijdster voor de eerste maal sedert lange tijd weer optrad.

Henderson vooral was zo stil, als Brand hem maar zelden had bijgewoond en er scheen iets om te gaan achter zijn bewolkt voorhoofd, dat hij aan niemand wilde toevertrouwen.

Maar wie goed had opgelet, zou gemerkt hebben, dat hij Joshy als een schaduw volgde, die nog al de tijd had alvorens hij zich behoefde te kleden, nu het nummer van de paardrijdster was vervallen.

In een donker hoekje van een der gangen werd de heer Joshy door zijn noodlot achterhaald in de vorm van een geweldige vuist, die hem in de nek greep en hem onweerstaanbaar meesleepte in het eerste het beste leegstaande kleedkamertje, voor hij nog maar een kik had kunnen geven.

Hij voelde zich achteroverwerpen op een tafel, en keek in het van woede vertrokken gelaat van de reus, die over hem heen gebogen stond en heel langzaam uit zijn rechter zak een van die zware stukken steen haalde, die hij bij zijn toeren moest gebruiken.

Joshy voelde het angstzweet op zijn voorhoofd parelen en zijn tanden klapperden toen die zware vuist met die zware steen erin langzaam omhoog ging, tergend langzaam, en oprees boven zijn hoofd. En toen siste Henderson hem toe.

— Luister jij eens, stuk ongeluk. Een mensenleven is mij altijd heilig geweest, maar om het jouwe geef ik geen zier. Jouw gezicht vanavond, je gluisperige ogen bevallen me niet. Je voert iets in het schild. Jij weet waar die Griek is, en wat hij wil uitvoeren, misschien vanavond nog wel. Zeg op, als je niet wil dat ik de woorden uit je strot wring, en je hoofd zo plat sla als een cent.

Joshy had bijna geen adem meer om te antwoorden. De stalen vuist kneep hem de keel dicht, en de andere, met de steen erin, maakte een veelbetekende beweging. In het gezicht van de man die over hem heen gebogen stond, meende hij zijn einde te lezen, alsof de

engel des doods het hem zelf verkondigd had.

Hij rochelde met moeite:

— Ik zal alles zeggen, laat me dan los, en beloof me dat je me niets zult doen.

— Dat kan ik je niet beloven, riat hangt van anderen af, zei Henderson ruw. Maar ik beloof je dat ik doen zal wat ik kan, en spreek op.

— Hij is, hij is in een kleine kamer heel hoog boven de stallen, waar ik hem direct zou opzoeken om met hem te spreken. Ik heb hem daar zelf binnengelaten langs de achtertrap, niemand komt daar ooit. Hij wilde vanavond die vriend van jullie om zeep helpen; ik zou zorgen dat drie kerels hem zouden opwachten.

Henderson werd bleek als de dood, en een ogenblik was het alsof zijn ijzere vingers zich zouden toeknippen om de magere hals van de ellendeling, die zich onder zijn vuist kronkelde als een worm.

Toen liet hij hem een weinig los, daar de man blauw begon te worden, haalde de deur met zijn voet naar zich toe, watte de clown in de borst, en droeg hem als een kat die in het water gelegen heeft, de gang in, waar juist een paar artiesten voorbij liepen, die verwonderd stilstonden bij dit schouwspel.

— Roep mijn kameraden, riep Henderson kortaf. Ik heb hun iets te zeggen, in verband met Jacqueline Duparc. Vluggen wat. Anders mis ik mijn nummer.

Het werd roerig in de gang, snelle voetstappen klonken, en daar kwamen Raffles en Brand reeds aan, verbaasd over wat zij zagen.

— Dit is nu mijn middeltje, mylord, zei Henderson heel zacht bij het oor van Raffles. Het is hardhandig, dat beken ik, maar soms wil het wel eens helpen. Want de Griek zit in een kamertje hoog boven de stallen, deze vent weet het, en vanavond hadt gij er aan moeten geloven.

Toen zei Raffles eenvoudig:

— Het is goed. Jullie hebt het gehoord, mensen. Boven verschuilt zich een moordenaar, die niet alleen Jacqueline, maar ook mij om het hoekje wil helpen. Naar boven, en hem gegrepen!

Er ontstond een groot tumult, het verhaal ging dadelijk van mond tot

mond, deuren vlogen rammelend open, trap treden kraakten, en toen stoven vier of vijf mannen, door Raffles en Brand voorafgegaan, de vrij brede, houten trap op.

Maar de man daarboven moest het tumult hebben gehoord. Een deur vloog open, een man boog zich over de trapleuning.

Toen de Griek zag dat de terugtocht hem was afgesneden, ijde hij de gang in, verdween om een hoek, terwijl men zijn schreden hoorde op de houten trap, die nog verder naar boven voerde.

— Hij probeert over het dak te ontkomen, schreeuwde een der pikeurs. Vluggen!

Het troepje stormde voort, bereikte de trap en begon ze te beklimmen, Brand en Raffles nog steeds vooraan.

Altijd hoger en hoger ging het, tot zij plotseling als versteend stilstonden aan de rand van een afgrond vol licht en gevuld met duizenden hoofden, die allen omhoog staarden.

Vanuit een duizelingwekkende hoogte staarden Raffles en Brand een ogenblik neer in de diepte, totdat Brand een kreet van ontzetting slaakte, en voor zich uit wees.

Over een smalle plank, rustend op twee trekstangen, met zijn hoofd niet ver van de glazen overkapping, liep Kyriapoulos voort, met wijduitgespreide armen om zijn evenwicht te bewaren en gillend als een bezetene.

Zijn doel was blijkbaar, de overzijde te bereiken, dan de plank weg te trekken, en zich over het dak in veiligheid te brengen.

De lange en dunne plank begon te zwiepen.

Maar zover kwam hij niet...

De Griek stond een ogenblikje stil, maar de plank boog verder door, en schoot aan het verste einde plotseling van de trekstang af.

Een loelende kreet uit duizenden kelen steeg op, maar boven alles uit klonk de krankzinnige, gillende schreeuw van doodsangst uit de mond van de Griek, die wild om zich heengreep, nog even een spandraad aanraakte en toen omhoog viel.

Halverwege ongeveer ontmoette hij op zijn weg naar de dood het samenstel van draden en kabels, die de zwevende rekken en de platformen van de lucht-acrobaten op hun plaats moesten houden.

Hij viel met zijn hoofd juist op zulk een dunne staaldraad, en een kreet van

ontzetting en afgrijzen steeg als een gehuil omhoog in de wijde koepel, toen 't ontzette publiek een onthoofd lichaam zag neerstorten, om en om wentelend en met een doffe smak neerploffen op het gele zand, terwijl het hoofd nog een tiental meters verder rolde.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Joshy mist zijn Kans

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldte: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266